

39683, M. M. h.

GREH IN SMEH...

ZABELJENE IN OSOLJENE

· · KRATKOČASNICE · ·

BREZ DOVOLJENJA KNEZOŠKOFIJSKEGA ORDINARIJATA

IZDAL

TINČEK HUDAKLIN

LJUBLJANA

NARODNA ZALOŽBA

1912.

IN = 30002881

NARODNA TISKARNA V LJUBLJANI.

Vsa vas je pokonci. Čuki gredo v slavnostnem sprevedu na travnik, kjer se bo vršila javna telovadba, gledalci pa se zbero na bregu, odkoder je lep razgled. Med gledalci sta tudi Slomškarica in sosedni kaplan. Slomškarica zleze na hlode, da bi čez glave občinstva gledala telovadbo, kaplan se pa vsede k njenim nogam. Telovadba se začne, vsi pogledi so obrnjeni na telovadišče naenkrat se Slomškarica spomni kaplana.

— Gospod kaplan, ali kaj vidite?

= Oh, samo Vaše štunfke!

* * *

Profesor izve, da se najporednejši dijak njegovega razreda uči malajskega jezika, ker se misli odpovedati študiranju in postati pomorski razbojnik. Pokliče dečka pred sebe, da bi ga posvaril in ga vpraša: Ali je res, kar sem slišal — da se učite malajskega jezika? Dijak: Res, gospod profesor. Profesor: Ali že kaj znate? Kako se po malajski imenuje

drevo? Dijak: Ta. Profesor: In dve drevesi? Dijak: Ta -ta. Profesor: In tri drevesa? Dijak: Ta - ta - ta. Profesor: In cel gozd? Dijak: Tatatatatatatatata... Profesor stegne roko in priloži dijaku zausnico.

* * *

Župnik sreča zaradi svoje velike pobožnosti znanega moža in ga ustavi.

— Slišite, kaj naj pa to pomeni — že šest tednov vas ni bilo pri maši.

— To pomeni, da ne maram v nebesa priti.

— Kaj? Ne marate v nebesa?

— Ne, ker je tam moja — ta stara.

* * *

Gospod Jazbec se je s svojim sinkom v krčmi zamudil čez dovoljeno mu uro. Vračajoč se domov je mislil samo še na sprejem, ki ga čaka in nič več na politični pogovor v krčmi. Sinko pa se spotoma naenkrat ustavi.

— Ata, kdo je pa nasprotna stranka?

— Oh, fant, to so vendar — mama!

* * *

Mali Pepček zagleda svojo učiteljico in hiti k njej, kakor da ji ima nekaj posebno važnega povedati.

— Gospodična, gospodična —
jaz že znam žveplenke na hlačah užigati!

— Tako?

— Da — ali jih znate vi tudi na hlačah užigati?

* * *

Po čukarski slavnosti se zbere v krčmi poleg drugega občinstva tudi vsa vaška elita: župnik, kaplan, dva Slomškarja, prvi in drugi katoliški oderuh in mežnar. Gospoda pije mnogo, kadi mnogo in pljuje po tleh. Končno se ojunači krčmar, stopi k mizi in reče:

— Ja, gospodje, če boste tako pljuvali — kje pa bodo čuki ležali, kadar bodo pijani?

* * *

Na železnici se je peljala mlada žena z otročičkom na rokah. Njej nasproti je sedel debel fajmošter. O navadni uri je žena odpela svojo bluzo, da bi otroka dojila, a otrok se je branil.

— No, ali boš pil — ti, če ne boš pil — bom pa gospodu fajmoštru dala. —

* * *

Zidar je padel z drugega nadstropja, a na srečo je priletel na kup slame. Med tem, ko so je ječaje po-

biral, je prihitela iz hiše gospodinja s kozarcem vode.

— Oh, revež, je zaklicala, pokrepčajte se.

Zidar je pogledal v kozarec in vprašal:

— Prosim, s katerega nadstropja bi pa moral pasti, da bi mi dali kozarec vina?

* * *

Dražestna gospodična Vida leži v koketno prirejani postelji - bolna. Zdravnik jo je vestno preiskal in spoznavši, da ji nič ni, se je polglasno zasmejal.

— Kaj se pa smejete, gospod doktor, se je razhudila Vida, če bi vi tu ležali —

— O, prosim, prav rad — kar k zidu se primaknite.

* * *

Mlad gospod, ki je prišel do spoznanja, da človek najhitreje obogati, če priženi veliko doto, je izvedel, da ima krčmar »Pri zlati gosi« prav čedno in pridno hčerko. Mladi gospod je začel takoj zahajati v to krčmo in se je krčmarju in njegovih hčeri hitro prikupil. Ko je bil že prav dobro znan in je imel tudi gotovost, da bi ga hčerka rada vzela, se je zapupno obrnil do krčmarja.

— Povejte mi vendar kot prijatelju, koliko dote boste pa dali svoji hčerki?

— Dote? Ljubi gospod, kje naj jo pa vzamem?

— Nič dote?

— Nič!

— A, slišite, to je pa že nesramno, da imenujete svojo gostilno pri zlati gosi!

* * *

Razburljivi kaplan Joško je v šoli nekega dečka tako brcnil, da je padel in krvavel iz nosu. Župnik je kaplana posvaril.

— Bodite previdni. Še tožili vas bodo! Sunili ste fanta v zadnjico. To se ne sme!

Kaplan se je razljutil in udaril ob mizo ter zaklical:

— Kako naj mu pa krščanske resnice v glavo vtepem, če ga ne smem v zadnjico suniti.

* * *

G o z d a r: Prijatelji! Pozdravite našega Svedrca. To bo pravi nedeljski lovec! Prvikrat je bil danes na lovu in ko je prvikrat ustrelil je zadel nekega kmetskega fanta.

S v e d r c: Kaj ga ne bom — ko mu je Zajec ime!

* * *

Mali Pepček je padel in si joka-
je izpira rano.

M a t i: Kaj pa je bilo, da si pa-
del.

P e p č e k: Sem pozabil na no-
gah stati.

* * *

Učiteljeva dekla priteče vsa iz
sebe k farovški kuharici, jo potegne
v kot in ji razkrije veliko skrivnost.

D e k l a: Ježeš, pomislite — na-
ša učiteljica, ta pobožna — se v svoji
sobi koplje — čisto naga.

K u h a r i c a: Taka packa! Kdo
bi bil mislil!

D e k l a: Kaj neda! In veste kaj
še? Gospod kaplan čepe pod oknom
in gledajo v sobo.

K u h a r i c a: Oh — oh — oh —
kakor da bi bila naga ženska kaj le-
pega!

* * *

— Pojdi, prijatelj, pojdiva v
krčmo h kroni.

= Ne! Tja pa ne grem!

— Zakaj ne?

= Zato, ker je prepovedano na
krono zabavljati!

* * *

Filozofije osemnajstletne zrele
gospodične:

To pa že povem: en bogat starec
v rokah mi je ljubši, kakor deset ofi-
cirjev ali doktorjev na strehi.

P o l i c i j s k i k o m i s a r: Naznanjeni ste, da ste pustili svoj z iskrim konjem vpreženi voz brez nadzorstvanacesti, sami ste pa sedeli v krčmi, dokler se ni konj splašil. Že sive lase imate, skušen mož ste, pa nič ne pomislite, kaka nesreča bi se lahko zgodila! Na cesti je vedno polno otrok! Saj ste vi gotovo sami oče, kajne? Koliko otrok pa imate?

V o z n i k: Enega fanta!

P o l i c i j s k i k o m i s a r: Zamislite se v položaj, da bi vam vašega otroka kdo povozil. Kaj bi rekli, če bi vam vašega fantička prinesli krvavega in razmesarjenega domov. Kako bi vi kleli brezvestnega voznika, ki vam je pohabil ali celo usmrtil otroka — eh, koliko je pa vaš fantiček star.

V o z n i k: Sedemindvajset let! —

* * *

Z d r a v n i k: Ljubi gospod — vi ste nevrastenik in dijabetik.

B o l n i k: Ljubi gospod doktor, jaz sem vas poklical, da bi me zdravili in ne da bi me zmerjali.

* * *

— Po mojih mislih mora biti grozno, če operna pevka zapazi, da je izgubila glas.

= Še groznejše pa je, če tega ne zapazi.

* * *

Sodišče je malopridnega fanta zaradi težke telesne poškodbe obsodilo na več mesecev zapora. Pri obravnavi je navzočen tudi malopridnežev oče. Ko je sodni dvor razglasil obsodbo, se je oče obrnilksojemu sinu:

Zdaj si iztaknil, kar si iskal! vedno sem te svaril. A ti nisi poslušal. Samo kvartal si, ženske lovil, popival in se pretepal. Zdaj pa poglej okrog sebe v k a k š n o d r u ž b o s i p r i š e l.

* * *

S o d n i k: Priča Janez Cmok! Pogledjte tega fanta, ki je danes obtožen. Ali ga poznate?

P r i č a: Dobro!

S o d n i k: Povejte nam, kaj veste o njem?

P r i č a: I, kaj bi povedal? Kar ga poznam, zmerom je v b o ž j e m s t r a h u k r a d e l.

* * *

Iz npravnostnega poročila kranjskega župana na sodišče:

Jože Klada, 62 let star, rojen v Sprednjih Dupljah, je bil l. 1866. v vojni in sta mu bili o b e n o g i p o p o l n o m a o d s t r e l j e n i. Dasi

se mora po tleh premikati po svetu, dasi je na jetrih in pljučih bolan, vendar ne živi kakor se spodobi. Ukrade kar more in kadar je pijan, zmerja ves svet. Lahko se o njem reče, da je vedno z eno nogo v grobu, z drugo pa v kriminalu.

* * *

Gospod Jazbec je s soprogo na letovišču. Slučajno zaloti svojo boljšo polovico ravno v trenutku, ko je v družbi z mladim gospodom stopila iz skednja. Gospod Jazbec je takoj vedel, kaj se je zgodilo, a ker ni bil prijatelj dvoboja, je pustil mladega gospoda oditi, ženo pa je pograbil za roko, jo peljal v sobo in jo nahrulil:

-- Kaj si delala s tem nesramnim človekom na skednju?

== Ti si nesramnež, je ogorčeno odgovorila žena. Kako moreš zahtevati, da bi ti jaz tvoja zakonska žena, svinjarijo pripovedovala? O — sram te budi!

In ponosno je odšla iz sobe.

* * *

Za čas, ko bodo imeli klerikalci vso oblast v rokah, je pri klerikalnih listih že pripravljen sledeči in-serat:

**Hitro in zanesljivo
ubijanje slovenskih liberalcev**

po vseh tudi najmodernejših načinih
prevzame renomirana katol. družba.

Na razpolago so izkušeni in že
večkrat premirani

strokovnjaki in specialisti.

Stroga diskrecija zajamčena.

V abonementu ceneje.

Plača se lahko tudi v obrokih.

Laskave ponudbe pod šifro »ČUK
1912« na upravištvo »Bogoljuba«.

* * *

Gospod Jazbec se je pomenjko-
val s svojo soprogo o neki novi znan-
ki. Sinko ga je pazljivo poslušal.

G o s p o d J a z b e c : Res, prav
škoda, da ta žena nima otrok.

S i n k o : Ata — morda je pa
mandelje.

* * *

Na Ruskem je bil nekoč grof Di-
mitrij Tolstoj minister prosvete. Ta
Tolstoj je bil zagrizen reakcionarec
in zlasti velik sovražnik časopisov.
Nekega dne se je od njega poslavljal
visok uradnik, ki se je odpravljaj na
ženitovanjsko potovanje.

— Želim Vam srečno potovanje,
je rekel minister. Kam mislite poto-
vati.

= Na Nemško, ekscelenca, na Reno in v bližja mesta.

— Slišite, je vzkliknil minister ves razvnet, če pridete v Mogunec — lepo Vas prosim — poiščite spomenik Gutenberga, in pljunite v mojem imenu trikrat v obraz temu hudiču, ki je izumil tisk!

* * *

Špecialist za porodništvo dr. Čebula je smrtni sovražnik klavirja. Povabljen na srebrno poroko svojega prijatelja, zapazi z veliko nevoljo, da je navzočna tudi neka učiteljica klavirja. Po večerji sede učiteljica za klavir in začne igrati, dr. Čebula pa rentočiti.

Gospodinja: Ne zamerite, ljubi doktor, ali gospodična izvršuje pač svoj poklic.

Dr. Čebula: Ne zamerite gospa, kaj bi pa rekli, če bi jaz v Vašem salonu in pričo tujih ljudi izvrševal svoj poklic?

* * *

— Vi, ki ste oženjeni, bi mi lahko svetovali.

= Kaj bi radi?

— Nameravam se oženiti, toda ne vem, če bom mogel izhajati. Zaslужim . . .

= Zaslužite kolikor hočete, premalo bo vedno.

* * *

V umetniški razstavi.

— Poglej to sliko. Kako je nežna. Mlada deklica, ki pošilja za odhajajočim moškim pozdrav. Res krasna je . . .

= Pa nič prida; glej, spodaj je zapisano »na prodaj«.

* * *

Iz škófovih zavodov.

P r o f e s o r : Slišite — v sedmem razredu imam fanta — glavica je to, res, desetkrat več ima inteligence kakor jaz.

R a v n a t e l j : Ga bomo pa dali k frančiškanom, ker s tako inteligenco za drugo rabo ne bo.

* * *

— Ali ste že slišali? Vsa pisma, ki pridejo iz Rima, odprejo.

= Ni mogoče! Kako pa to?

— Ker bi jih ljudje drugače ne mogli čitati.

* * *

V župnišču pri Sv. Urhu je župnik po večerji pripovedoval kuharici in organistu o spominih nekega misionarja, ki jih je čital v časopisu za katoliške rodovine. Posebno temeljito je razpravljajal o krvoločnosti afričanskih ljudi in zverin, kajti mežnar se je za tigre in leve in take pošasti

posebno zanimal. Na podlagi župnikovega pripovedovanja se je vnel pogovor o živalski krvoločnosti in ker so se pokazale razlike v naziranju, je mežnar vprašal za decidirano izjavo, katera žival je najbolj krvoločna. Tedaj pa je kuharica odprla usta in z globokim prepričanjem rekla: Najbolj krvoločna žival je bolha, ker pije človeško in pasjo kri.

* * *

— Jej, jej, jej! V taki zadregi še nisem bil,

== Kaj ti je?

— Pes moje bogate tete je poginil. Če ne denem žalnega traku na rokav, bo razžaljena in mi ne bo nič zapustila, če pa denem ta preklicani črni trak na rokav, bo pa rekla, da se norca delam in mi zopet ne bo nič zapustila.

* * *

M a t i : Zakaj pa nisi kričala, ko te je učitelj poljubil?

H ě i : Ali, mamica — ko me pa ni nič bolelo.

* * *

J e t n i š k i z d r a v n i k : Ali niste vi bili že enkrat pri nas zaprti? Meni se zdi, da sem Vas takrat zdravil — bili ste bolni na ledicah.

J e t n i k : Da, gospod doktor Me prav veseli, da se me še spominja-

te. Saj sem se zdaj dal tudi **samo zato zapreti**, ker imam neomejeno zaupanje do Vas.

* * *

Rabelju se je primerila nesreča. Ko je obsojenca spravljal na vešala, se je pretrgala žica in obsojenec je padel na tla.

— To se mi še ni zgodilo, je v svoji jezi zavpil rabelj.

— Meni tudi še ne, se je odzval obsojenec.

* * *

M a t i : Pepček, ali slišiš? Kaj pa stojiš tam ob vodi in zijaš vanjo?

P e p č e k : Gregoračev Tonček je v vodo padel in zdaj čakam, da bo ven prišel.

M a t i : Jezus! Kdaj je pa notri padel?

P e p č e k : Je že več kakor eno uro!

* * *

Gospod Jazbec je pridirjal pesen domov poklical ženo v sobo, zaklenil vrata, vrgel klobuk ob tla in udaril s pestjo ob mizo, da je kanarčka kap zadela.

— Ti imaš ljubimca. Jaz vem vse! Danes si bila zopet pri njem na stanovanju. Jaz vem vse! Takoj se izpoveš! A svarim te, da ne boš lagala. Govori! Jaz vem vse!

— Več jaz tudi ne vem, je hladnokrvno odgovorila gospa, vzela krepnega kanarčka na roko in na vsa dalnja očitanja svojega moža odgovarjala samo z besedami: Morilec, divjak in Herodež.

* * *

Fajmošter Jaka je bil pri svojem sosedu povabljen na obed. Šest ur je sedel za mizo in jedel in pil. Ko se je odpravljaj domov, je težko vzdržaval ravnovesje. Najhuje je bilo priti po stopnicah dol. Sredi stopnic se je fajmošter Jaka ustavil in je globoko zavzdihnil:

Prmejš je to nerodno, da je držalo le na eni strani stopnjic! **Kakor da bi bil človek le na eni strani pijan.**

* * *

Mežnar Matjok je dobil v cerkvi staro tercijalko, ki je klečala pred stranskim altarjem. Bila je sama v cerkvi. Med molitvijo je mahala z rokama okrog sebe, kakor bi angelce za noge lovila in kriče je molila in prosila, da bi zadela terno v loteriji. Mežnar Matjok je nekaj časa gledal ta prizor, potem je pristopil bližje in rekel babnici:

Kaj se tako dereš na boga; zlepa poskusi, boš prej kaj opravila.

* * *

D r a g o n e c : O, Urška, ko bi ti vedela, kako te imam rad . . .

U r š k a : Kar pojdi, jaz ne morem videti rdečih hlač.

D r a g o n e c : Če hočeš, jih pa slečem.

* * *

M a t i : Pepček, nocoj je šola zgorela.

P e p č e k : Ali je gospod učitelj tudi zgorel?

M a t i : Ne.

P e p č e k : Potem pa mi tako nič pomagano.

* * *

Fajmošter Jaka je pri občinskih volitvah sijajno zmagal in se je v proslavo tega uspeha na železnici v prvem razredu peljal na raport k škofu. Ravno ko je prišel sprevodnik v njegov kupe, je vrgel Jaka izdaten pljuhek na tla.

S p r e v o d n i k : Gospod župnik — na tla pljuvati je po postavi prepovedano.

F a j m o š t e r J a k a : Nisem pljunil na tla.

S p r e v o d n i k : Saj sem to vendar sam videl.

F a j m o š t e r J a k a : Nisem pljunil na tla, ampak na postavo.

* * *

Pepček je bil poslan, da prinese kozarec vode. Ker mu je pa do vodnjaka predaleč, zajame vodo iz jarka.

S o s e d a: Fant, te vode ne smeš piti; boš obolel ali pa še umrl.

P e p č e k: Saj je ne bom jaz pil, ampak stric.

* * *

G o s p o d J u l č e k: Ofcirjev ne maram. Če me kdo izzivajoče pogleda, stopim pred njega in mu povem, da sem mu **na razpolaganje**.

G o s p o d i č n a J u l k a: Jaz tudi!

* * *

Filozofija mlade žene tri tedne po poroki:

Vedno sem mislila, da je zakon raj ljubezni, zdaj sem pa spoznala, da je samo zavetišče za ljubezenske invaziide. Sv. zakon igra v ljubezni isto vlogo, kakor jo igra v politiki gosposka zbornica.

* * *

Župnik in deželni poslanec Pi-ber je imel nekoč shod v Ratečah. Med drugim je govoril tudi o razmerju med Avstrijo in Italijo in zahteval, da mora Italija papežu povrniti Rim. Ta odstavek svojega govora je zaključil z vzklikom:

Šele kadar bodo Italijani papežu povrnili Rim, tedaj jim bomo skozi bohinjski tunel segli v roke.

* * *

— Poslušaj, moj sin! Naj danes, ko si postal polnoleten, izpregovorim resno besedo. Kar ti je znano, sem precej premožen. Marsikdo je že poskušal izvedeti, kako sem si pridobil svoje premoženje, a jaz tega nisem nikomur razkril. Tebi, moj sin, bom zdaj to tajnost razodel. Jaz sem delal noč in dan in štedil, kakor največji skopuh. To je tajnost moje sreče.

— Hvala, papa, za tvoje zaupanje, a moj ponos mi brani, da bi izrabljajal tajnosti drugih ljudi. Bodi prepričan, da bom čim prej pozabil, kar si mi zaupal.

* * *

Prostak Joško se oglasi pri zdravniški vizitaciji.

— Javljam pokorno, gospod polkovni zdravnik, da sem bolan.

— Kaj vam je?

— Kadar zakašljam, me v prsih boli.

— Čemu pa kašljate, če veste, da vas potem v prsih boli. Marš!

* * *

Gospod Žganc je povabljen na srebrno poroko. Veselega obraza stopi v slavljenčevo hišo, pozdravi gospo in opravičuje svojega brata, ki je bil povabljen, a ni prišel.

— Tik pred odhodom sva dobila velevažno naročilo in eden naju je moral na vsak način ostati doma. Ker se nisva mogla zediniti, kdo naj ostane, sva vadjala.

— In vi ste dobili?

— Ne milostiva, jaz sem izgubil.

* * *

— Nič ne bodi žalosten, Pepček, četudi ti je papa umrl. V zemljo so pokopali samo njegovo telo, samo umrljive ostanke, neumrljiva duša njegova pa je šla v nebesa, v božje kraljestvo . . .

— Ali mi bo od tam kako razglednico poslal?

* * *

— Slišite, kakšen pa je ta vaš novi prijatelj. Ali je to pogumen človek.

— Pa še kako! Le pogledajte njegovo ženo!

* * *

— Moja nevesta je vedno v zvezi z najodličnejšimi hišami v mestu.

— Lej, lej, — kako pa to?

— Ker je — telefonistinja.

* * *

— Ljudje so sirovi, zlasti z živi-
no. Spoznal sem, da je nujno potreb-
no ustanoviti društvo za varstvo ži-
vali.

— Veste kaj, gospod kaplan, vi
ste pa res grd egoist.

* * *

— Moj oče so bili 21. marca
1848. na Laškem v vojski ustreljeni.

— Dajte mi roko in bodiva pri-
jatelja, kajti moj oče so bili 21. mar-
ca 1848. na Ogrskem obešeni.

* * *

Pred gostilno se ustavi potujoč
človek in pozdravi krčmarja.

— Hvaljen . . . prosim, ubog
vandrovce, . . . če bi mi dali kaj
piti . . .

== Tam le je vodnjak!

— Če dovolite, se bom pozneje
umil, prej bi prosil za kak poži-
rek . . .

* * *

Slabo oblečen človek se oglasi v
odvetniški pisarni, praša najprej za
službo in potem za podporo.

— Kaj, vi zahtevate od mene
kar krono? Saj vas niti ne poznam!

— Prava reč — saj jaz tudi vas
ne poznam.

* * *

— Naj že bo kakorkoli, vsak človek prizna, da je doživel dan, ki je bil najlepši v njegovem življenju.

— Blagor tistemu, ki more reči, da je ta dan bil noč.

* * *

M a t i : Oh — model si postala! Brez obleke te slikajo. Oh! — Oh! Nesrečni otrok. Ali si kaj mislila, ko si se tistemu slikarju prvič gola pokazala?

H ě i : Nič — saj on tudi ni bil oblečen.

* * *

Diurnist Flika stopi pred svojega uradnega predstojnika in prosi 50 kron predujma.

— Kaj — celih 50 kron hočete predujma. Kaj pa če bi jutri umrli?

— Gospod predstojnik! Oprostite, jaz sem sicer reven, a **pošten!**

* * *

— Torej si se s svojo ljubico zopet pobotal. Koliko časa pa si se moral truditi, da ti je odpustila?

— Celó noč.

* * *

Farovška kuharica Barba je dobila svetinjo za štiridesetletno zvesto službovanje. Mežnar Matevž je iz same zavisti pošal melanholičen. Ko je to župnik zapazil, ga je poklical k sebi in ga vprašal, kaj da mu je.

— Jezim se, ker ni nič pravice na svetu.

— Kako to?

— Nič je ni! Vi ste z Barbo vedno lepo ravnali, pa je dobila svetinjo za štiridesetletno službovanje, moja žena pa ravna z menoj že petinštirideset let grdo, pa vendar ne dobim svetinje.

* * *

Na ženitovanjskem potovanju nahajajoča se novoporočenca dobita v romantični dolinici slikarja, ko je ravno slikal staro zanimivo cerkvico. Novoporočenca se mu približata in nevesta vpraša:

— Ali dovolite, gospod slikar, da se malo pomudiva pri vas? Rada bi gledala, kako svojo umetnost izvršujete.

— Ne, ne, ne! je hitro zaklical slikar. Vidva bi meni tudi ne dovolila gledati, kadar svoje umetnosti delata.

* * *

Gospodična Mila se je zaradi brezpomembne malenkosti bridko razjokala. Njen ženin jo ljubkuje in tolaži.

— Ali, ljubica presrčkana, nikar ne jokaj . . .

— Zakaj ne? Vsi pravijo, da mi dobro pristoja.

* * *

V potoku kraj mesteca so se kopal fantički, lepo spodobno oblečeni s plavalnimi hlačicami. Kmalu se jim pridruži mala deklica in videč veselo življenje v vodi, se sleče in se brez plavalnih hlačič pridruži dečkom. Čez nekaj časa pride k vodi njena mati in videč dekletce popolnoma golo, jo ogorčeno potegne iz vode.

— Sram te bodi. Fantje imajo hlačice, ti si pa čisto naga.

— Ali, mama, zakliče deklica, saj jaz nimam nič skriti.

* * *

Vdova častitljive starosti in obilnosti pride od pogreba svojega moža domov. V žalni obleki sede pred omaro, na kateri stoji fotografija njenega pravkar pokopanega moža. Z rosnimi očmi jo dolgo gleda naposled zavzdihne resignirano:

No ja, zdaj, ko je **pokopan**, saj ne bom več v skrbeh, kje se **ponoči potika**.

* * *

— Kakšna pa si! Res, lepo hčer imam. Vsa si strgana, nepočesana in nič umita.

— Saj grem v svinjak.

— No, ti boš svinjam lep izgled dala!

* * *

Župnik zaloti na svojem vrtu staro žensko, pobirajočo jabolka, in jo trdo prime.

— A sem vas dobil! Vi torej kradete moja jabolka. Da vas le sram ni. Kaj mislite, da človek s tatvino obogati?

— Tisto ne, ampak malo vendar pomaga!

* * *

Mežnar Joža Zarukanec pride po važnih opravkih v mesto in se po daljšem razmišljanju odloči, da se da pri mestnem brivcu briti in lase striči.

— Klanjam se! Izvolite! Briti, kaj ne in lase striči — takoj, takoj! Izvolite! A najprej bomo glavo oprali. Silno prašna je, čudovito prašna. Bogme, še nikoli nisem kaj takega videl.

— Le pustite!

— A, bogme, silno prahu imate v laseh.

— Osel — saj to ni prah, ampak caherlin!

* * *

Pogovor pri kvartanju:

— Jaz izdam prvi.

— Ne, jaz!

— Meni se zdi, da vi radi srečo korigirate!

— Da vi pri kvartanju goljufate, to ve celo mesto.

— Vi ste zaradi goljufije pri kvartanju že imeli s policijo opraviti.

— Vi ste bili pa že trikrat zaprti.

— Slišite, zdaj mi je pa tega dovolj! Ali sva se prišla semkaj za b a v a t ali kregat?

* * *

Pred mojim oknom sta se sešli dve dami in začeli živahen razgovor.

Gospa A.: Berta mi je povedala, da si ji ti povedala tisto tajnost, ki sem jo jaz tebi povedala...

Gospa B.: To je pa res preneumno. Ko sem ji jaz tisto tajnost povedala, mi je vendar rekla, da je ne bo nikomur povedala...

Gospa A.: Naj bo! Jaz sem ji povedala, da tebi ne bom povedala, da mi je ona povedala, da si ji ti tisto tajnost povedala. Pa ji nikar ne povej, da sem ti to povedala.

* * *

— Čuješ, deklica, kje pa so tvoj oče.

— Pri kravah so na paši.

— Hm, veš, jaz tvojega očeta ne poznam...

— Saj jih boste lahko razločili; slamnik imajo na glavi.

Visokošolec vstane po prekroka-
ni noči z velikanskim mačkom. Go-
spodinja mu godrnjaje prinese zaju-
trek.

— Pol šestih je že bilo, ko ste
prišli domu.

— Zgodilo se je zadnjikrat.
Sklenil sem trdno, da začnem novo
življenje. Nocoj sem se poslovil od
krokarije. Svojo lahkomiselnost sem
vrgel od sebe.

— Da, da, na stopnicah je leži
še vse polno.

* * *

— Gospod profesor, vaš nekda-
nji učenec Kozjak je bil v dvoboju
ustreljen.

— Ni mogoče!

— Da! Nasprotnikova kroglja
mu je šla naravnost v glavo.

— Lejte, lejte! V šoli pa mu ni
bilo ničesar v glavo vtepti, tako je
imel trdo.

* * *

Na letovišču mudeč se gospod
pride zvečer z izleta v gostilno, kjer
se je nastanil. V krčmi je ravno na-
stal pretep.

Gospod: Kaj pa naj to pomeni.
Ali mar nimate nobenega policaja,
da bi napravil red.

Krčmar: Policaja že imamo,
ampak ta se ravno sam pretepa.

* * *

— Tudi nova postava o volilnem redu ni za nič.

— Kako to?

— Pomisli to nesmiselnost, ki jo zahteva ta zakon, da mora namreč tudi **mutast** človek oddati **glas**.

* * *

Mlad gospod se je seznanil z dražestno gospodično in se neznanjsko trudi, da bi za svoja raznovrstna darilca dosegel realno kompenzacijo. Njegovi manevri pa se končajo vedno enako neugodno.

— Ne, ne, ne! V to hišo pa ne grem.

To je običajni odgovor dražestne gospodične. Končno se je gospod teh neuspehov naveličal.

— Tega je zdaj dovolj! Vedno praviš: V to hišo pa ne grem! V katero bi pa šla?

— Samo v tako, kjer še nikoli nisem z nikomur bila.

* * *

T e t a : Franek, pojdi z mano na sprehod.

F r a n e k : Če mi ne daš še ene hruške, pa ne grem.

T e t a : Hruške ne dobiš nobene več.

F r a n e k : Pa ne grem s tabo — jaz ti bom tvojo trmo že pregnal.

* * *

— No, kako si se sinoči na plesu zabaval?

= Izvrstno!

— Ali si mnogo plesal?

= Plesal sploh nisem, ampak dva plesalca sem klofotal, enega sem ven vrgel in enega sem kontrahiral.

* * *

Fajmošter Jaka se je na železnici seznanil s prijazno okroglo ženico. Bila sta sama v kupeju. Fajmošter Jaka je naglo izkoristil dano priliko in ker je bila ženica jako odjenljiva je hitro dosegel precejšen uspeh. Ravno v tistem trenutku je vstopil sprevodnik. Fajmošter Jaka je prišel v silno zadrego, ves zmešan je nekaj jecljal in končno bleknil:

— Nič hudega, gospod sprevodnik, nič hudega; veste, saj je moja sestra.

* * *

B e r a č : Milostivi gospod! Ne zamerite! Pred tremi tedni ste mi darovali par starih hlač, v katerih sem našel desetak.

G o s p o d : In vi, siromak, ste tako pošteni, da ste mi ta desetak nazaj prinesli?

B e r a č : Ne, tako pošten nisem, ampak prosit sem prišel, če bi mi mogli še kake take hlače darovati.

* * *

Mala Jožica je pazljivo poslušala ostri prepir med očetom in materjo. Ko je oče končno odšel, je Jožica prilezla izza omare.

— O mamica, kako sem ti hvaležna!

— Zakaj pa?

— Da si ti papana vzela.

— Zato si hvaležna?

— Da, mamica! Ko bi ga ti ne bila vzela — kdo ve, morda bi bil postal še m o j m o ž ?

* * *

Nedeljski lovec: Kaj, vi zahtevate kar 25 kron, ker sem vas malo obstrelil. Slišite, jaz sem v tem revirju že sedem ljudi zadel, pa vsak je zahteval samo deset kron.

Kmetič: Ja, gospod, mene pa ni tako lahko zadeti, kakor druge.

* * *

— Ženske so res čudne! Pomisli, kaj se mi je doma primerilo. Pomenkovala sva se z ženo, kakor se pač pomenkujejo zakonski ljudje. V naglici sem zinil nerodno besedo in zdaj ti moja žena že štiri dni z menoj ne govori. Nobenega glasu ni spraviti iz nje.

— Lepo te prosim — bodi tako prijazen — še plačam kaj — povej mi tisto čudodelno besedo.

* * *

Ž e n a : Ti nehvaležnež. Kar sem s teboj poročena, sem prestala toliko žalosti in bridkosti, da več ni mogoče. Na vse načine sem trpela...

M o ž : Je že mogoče, a na en način vendar ne.

Ž e n a : Nesramnež! Kako nisem trpela?

M o ž : M o l č é nikoli.

* * *

Gospod Jazbec razlaga svojemu sinku obširno in natančno bistvo elektrike in ga končno vpraša:

— Torej, povej mi zdaj, kakšen razloček je med bliskom in med električno lučjo?

— Da za blisk ni treba nič plačati.

* * *

K n j i g o t r ž e c (svojemu slugi): Slišite, Janez, ali ste nesli včeraj gospodu Ščinkovcu kazenski zakon?

S l u g a : Nesel — pa je bilo že prepozno, ker so ga deset minut prej odpeljali na sodnijo.

* * *

— Da, gospa, včeraj sem vas videl. Šli ste z nekim gospodom. To je bil gotovo kak prijatelj.

— Lepo vas prosim prijatelj! Kaj še! To je bil moj mož.

* * *

Kuharica: Oh, kakšna burklja sem postala. Nikoli ne morem misliti na svoje delo. Zadnji čas je, da se omožim, vedno mislim na svojega ženina pa razbijem posodo.

Gospodinja: Kadar boste omoženi, boste pa še več posode razbili, če bo Vaš mož na druge mislil.

* * *

Lesni trgovec Hlod je bahal v krčmi, da dobi njegova hči 30.000 kron dote. Zakotni agent Lisica je to izvedel in se oglasi pri Hlodu.

— Gospod Hlod — za izvrstno kupčijo vem. 15.000 lahko zaslužite.

— Kakšna kupčija je to?

— Vi ste namenjeni dati svoji hčeri 30.000 kron dote.

— Da.

— Jaz jo vzamem, če ji daste le 15.000 kron.

* * *

— Ne, gospodična, vi mu delate krivico. Moj prijatelj je jako ljubezniv mož, ima Vas rad in če ga vzamete, bo izvrsten zakonski mož. Pa tudi tako star ni, kakor mislite. Le izgleda tako. On je mož srednje starosti...

— Recite raje mož srednjega veka.

* * *

Gospod: Dražestna gospodična, jaz Vas ljubim iz vse duše, iz vsega srca. Ali smem upati, da postanete moja družica za celo življenje.

Gospodična: Gospod, jaz sem studirala naravoslovje in zato ne vprašam svojega srca in svoje duše, nego svoje možgane. In ti mi svetujejo: ne.

Gospod: O, gospodična, ali smem vsaj upati, da se bodo vaši čestiti možgani omehčali?

* * *

— Ljuba prijateljica, to vam pa povem, pri naši sosedu je vse tako nesnažno, da je groza. Nič reda v hiši, še prahu ne obrišejo.

— Ni mogoče!

— Res je! V nedeljo se je moj mož pri sosedu vsedel na staro skrinjo in — pomislite! — danes, v petek, ima hlače še zmerom umazane.

* * *

Ginljiva židovska molitev:

O, ljubi bog, pazi name, da se ne oženim; in če se oženim, pazi, da me žena ne bo goljufala; in če bi me goljufala, stori, da tega ne bom zapazil; in če bi to zapazil, bodi milostiv in daj, da si ne bom nič iz tega storil.

* * *

— Kaj pravite? Vi ste socijalni demokrat? Vi, ki imate vsaj stotisoč kron denarja?

— Saj sem ravno zato socijalni demokrat, da bi mi denarja ne vzeli.

* * *

— Torej ti si se oženil! Čestitam! Gotovo si jako srečen.

= Res, prav srečen sem!

— Menda si zdaj tudi uvidel, kako bedast si bil takrat, ko si v svojih feljtonih in povestih pisal o skrivnosti ženske duše, o misteriju ženskega značaja in kar je še takih čenč.

= Pardon, prijatelj, tako daleč še nisem. Prav na dno duše tudi še svoji ženi nisem videl. Rada me ima, od srca rada, o tem sem prepričan. Toda kakor vsaki ženski, tako je tudi v moji ženi še nekaj, kar mi je uganjka. Rad bi jo pripravil do tega, da bi mi razodela najskrivnejše misli, ki jih ima o meni. Šele kadar bom izvedel te njene naskrivnejše misli, bom na jasnem, kako mnenje ima o meni.

— To vendar lahko dosežeš!

= Kako?

— Vzemi najlepši in najnovejši klobuk svoje žene in vsedi se nanj, pa boš preklicano hitro izvedel kako mnenje ima tvoja žena o tebi.

* * *

Žena: Malo moraš potrpeti, nisem še gotova z večerjo. Veš, teta je bila celo popoldne tu.

Mož: Ste pa že spet obravnavali same oslarije.

Žena: Celu popoldne sva samo o tebi govorili.

* * *

— Ti prijatelj, ali nisi ti enkrat stanoval pri gospe Korenjčevi? Jaz bi rad pri njej sobo najel. Kakšna pa je ta ženska?

= Strašna! Zmerja ti, kar se da, sirova je in skrajno brezobzirna . . .

— Izvrstno! Takoj vzamem sobo. Veš, krojač in čevljar prihajata namreč po trikrat na teden nadme . .

* * *

Zdravnik: Kje imate večje bolečine, v prsih ali v glavi.

Bolnik: Oh, v prsih; kar imam v glavi, ni vredno omeniti.

* * *

— Gospodična — tu klečim in Vas prosim ljubezni! Dokler ne rečete »da«, ne vstanem.

— No, do prvega lahko klečite tu, toda prvega se preselimo, in potem se morate pomeniti s hišnim gospodarjem, če Vas bo pustil še dlje tu klečati.

* * *

Dva stara znanca se srečata na sodišču.

— No, kaj pa ti tukaj.

— Pričal bom; moj sosed ima pravdo, pa me kliče za pričo.

— Pa boš moral pod nrisego izpovedati. Kako boš pa govoril?

— Mi bo šele sosed povedal.

* * *

Gospodična Pepca Cvek se oglasi pri svojem župniku, da bi jo priporočil za izpraznjeno službo.

— Ja, ja, ja, reče župnik, vse prav, ja, ja, ja, vse prav . . . katoliška . . . ja, ja, ja . . . vedno pri maši . . . ja, ja, ja . . . ampak veste, tako mesto si morate z a s l u ž i t i . . .

— Ah . . . gospod župnik . . . no, pa vsaj vrata zaklenite in okno zagrnite.

* * *

Prvi občinski svetnik: V prvih tridesetih dneh tekočega predpusta sem moral iti na štiriindvajset plesov in venčkov, osemkrat v gledališče, na štiri koncerte in še s svojo ženo vsako nedeljo v gostilno in v kavarno. Strašno.

Drugi občinski svetnik: Pač res! Življenje bi bilo nebeško lepo in prijetno, če bi ne bilo zabav in veselic.

* * *

Državni poslanec: Povejte mi vendar, gospod župan, kaj pa govore ljudje v vaši občini o meni?

Župan: E, kaj bi jim pravil . . .

Državni poslanec: Prosim, povejte mi brez ovinkov in čisto odkritosrčno . . .

Župan: Če že hočejo . . . Ljudje pravijo: deset let je že poslanec pa ne enkrat še ni minister postal. Da, in potem pravijo; naš poslanec mora biti še bolj neumen, kakor so drugi, ker če še zase nič ne doseže, kaj bo šele za nas!

* * *

— O, prijateljica — osem mesecev sem že poročena, a moj mož ti je zaljubljen . . .

— Glej no! V katero pa?

* * *

Reservist: Prosim pokorno, gospod stotnik, za 24 ur dopusta.

Stotnik: Saj ste komaj pred tremi dnevi prišli k vajah. Čemu pa rabite dopust.

Reservist: Javljam pokorno, gospod stotnik, da bi rad svojo ženo presenetil.

Stotnik: S kom pa?

* * *

Gospod tehant: Tukaj, ljuba gospa Johanca, lahko čitate v uradnem listu, da sem izpolnil svojo obljubo. Na moje posredovanje je vaš mož dobil odlikovanje. Čitajte!

Gospa Johanca (prečita uradni list): No, prav! Ampak kaj ne — zapisano bi moralo biti, da je moj mož dobil odlikovanje zaradi izrednih zaslug, ki si jih je pridobila njegova žena za zadovoljstvo in veselje gospoda tehanta.

* * *

— Ata, kaj pa je Jud?

= Hm, Jud je človek, ki pravi, da je dvakrat dve pet.

— In kaj je Žid?

= Hm, Žid je pa človek, ki računa, da je dvakrat dve pet, pa tega ne pove.

* * *

Na ljudski veselici. Načelnica prve vinarne, ki je precej zapuščena, gleda jezno na drugo vinarno, pri kateri se kar tare občinstva.

Načelnica: Druga vinarna nam dela silno konkurenco.

Prodajalka: Kaj imajo tam mar boljše vino.

Načelnica: Kaj še! Vino je še slabše. Ampak dame so bolj dekoletirane.

* * *

— Milostiva . . . sem prišla, če bi kaj prispevali za božičnico revnim otrokom!

— Čudno! Že dvajset let dajem za te otroke. Kaj še zmerom niso zrastle?

* * *

Mati hodi s svojim sinkom po pokopališču. Naenkrat se ustavi sinko pred nagrobnim spomenikom, ki je vzbudil njegovo posebno pozornost.

— Mamica, kaj je pa to?

— To je sveta posoda, iz katere se vzdiguje dim.

— Tako? Ali je tukaj Dimež pokopan?

* * *

— Ali pojde tvoja hči tudi k gledališču?

— Nikdar! Moja hči naj postane dobra gospodinja.

— To se pravi: bikoborka.

* * *

— Ti, kaj se je komisar Krof reš oženil s Trebušnikovo Milko?

— Da!

— Ali je srečen?

— Tega še sam ne ve, ker stari Trebušnik še ni odštél dote.

* * *

— Pri pogrebu tvojega moža je pa že strašno deževalo!

— Da! Nov klobuk sem imela in uničen je, novo krilo sem imela in uničeno je, nove čevlje sem imela in uničeni so — take nesreče in koliko je to veljalo — mislim, da tega dne ne bom nikoli pozabila.

* * *

— Ah, kaj bi dala, če bi izvedela za sredstvo, ki bi pomagalo, da bi ne postala stara.

— Eno sredstvo vem . . .

— Res? Povejte vendar . . .

— Vzemite dr. Mesarja za hišnega zdravnika in jaz vam garantiram, da ne boste postala stara.

* * *

— O, moj Zmagoslav. Tvoji poljubi so tako goreči . . . Povej, kje si se naučil tako poljubovati.

— Sem avtodidakt.

* * *

— O ljuba prijateljica, kako me veseli, da te zopet enkrat vidim. Cela večnost je že, kar nisva bile skupaj. Da, šest let je pravkar minilo, kar sva se zadnjič videli. Ti me nisi takoj spoznala?

— O pač, a ne po obrazu, ampak po klobuku.

* * *

— Kaj — jajca so zdaj po grošu? Kako pa da so tako draga.

— Ker zdaj kure jaje ne ležejo.

— A po grošu jih pa ležejo?

* * *

S o d n i k : Vi v svoji vasi zobe derete?

O b t o ž e n e c : Da.

S o d n i k : Ko je prišel vaš soseda Gregorač k vam, ste mu zob izdrli?

O b t o ž e n e c : Sem!

S o d n i k : In zakaj ste ga najprej s pestjo udarili po glavi, da je omedlel.

O b t o ž e n e c : Zato, ker je hotel biti klóroformiran.

* * *

— Kje sem? je zaklical bolni gospod Jazbec, ko je po večdnevem fantaziranju začel zopet prihajati k sebi. Ali sem mar v nebesih.

— Ne, je rekla njegova soproga, saj sem vendar ja z pri tebi.

* * *

— Ali niste v prejšnjih časih imeli v vaši vasi vsako leto posebno procesijo zoper ogenj.

— Da, imeli smo jo, pa zdaj je več ne potrebujemo, ker smo vsi dobro zavarovani.

* * *

Zdravnik: Ljubi gospod —
Vaša tašča je rešena in iz vsake ne-
varnosti!

Gospod: No, veste kaj, go-
spod doktor — malo bolj obzirnó
bi mi bili pa'že lahko povedali to no-
vico.

* * *

Štirinajsti dan po poroki je se-
del gospod Maček pri zajutreku, ko
je vstopil v sobo agent, ki mu je pre-
skrbel nevesto.

— Kaj bi radi?

= Prišel sem po svojo provizi-
jo . . .

— Zato, da ste mi obesili ženo,
hočete še provizijo?

= Seveda!

— Veste kaj — Vam dam pa raj-
ši ženo nazaj!

* * *

Fajmošter Matevž: Žen-
ske so res čudne, a meni se vendar
zdi, da sem uganil skrivnost ženske
duše.

Fajmošter Jaka: Eha??

Fajmošter Matevž: Ta-
ko je. Vse ženske se dajo razvrstiti
na tri skupine: ene, ki se vdajo,
ene, ki se prodajo in ene, ki se
izposodijo.

Fajmošter Jaka: Mem so
zadnje najljubše.

* * *

Slikar duhovnu. (Leonardo da Vinci MS. Ca. Fol. 119 r.)

Duhovnik je hodil na velike sote dan po svoji fari in kakor je v navadi, škropil po hišah z blagoslovljeno vodo. Prišel je tudi k slikarju. Nesreča je hotela, da so kanile kaplje tudi na slike, kar je slikarja ujezilo, da je nevoljen vprašal, zakaj, da duhovnik to počenja,* ter mu kvari slike. Duhovnik mu odvrne, da dela dobro, in da oni, ki dela dobro, lahko pričakuje boljše od Boga, ki je tako obljubil. Ena človeška dobrota bo v nebesih stokrat povrnjena. Ko je odšel, se je slikar sklonil čez okno in treščil na duhovna škafo vode:

»Tako! zdaj si poplačan stokratno za vse, kar si mi dobrega storil.«

* * *

Menih trgovcu. (Leonardo da Vinci MS. Ca. Fol. 150 v. r.)

So gotovi časi, ko se menihi doma postijo; na potovanjih pa, ko so deležni miloščin, jim je dovoljeno jesti vse, kar jim drugi predložijo. Na takem potovanju se ustavita dva meniha skupno z nekim trgovcem v obcestni gostilni. Krčmar, reven človek, prinese na mizo samo kuhanega petelina. Trгоvec se prestrašen ozre na suha meniha, s katerima bi moral deliti petelina, ko je bilo še za njega samega premalo.

»Če se ne motim, sveta moža,« pravi trgovec, »ne jeste v vaših samostanih v tem času nobenega mesa.«

Meniha sta bila prisiljena potrditi vprašanje: tako je obveljala trgovčeva volja in snedel je petelina sam. Po tem zajtrku se napotijo skupno na pot. Pridejo do globoke reke. Korist družabnosti je zahtevala, da samostanski brat naprti trgovca ter ga prenese čez vodo. Tako se tudi zgodi. Sredi reke pa se menih spomni neke samostanske zapovedi, ter se ustavi in kakor sv. Krištof vpraša svoje breme:

»Povej mi gospod, ali imaš kaj denarja pri sebi?«

»Saj veš! Kako naj vendar hodi trgovec brez njega okoli?«

»O zlo!« odvrne menih, »nam pa je prepovedano nositi denar seboj,« — ter spusti trgovca v vodo.

* * *

Iz zgodovinskih predavanj profesorja Želodkarja:

Izmed mnogih atentatov, ki so bili storjeni na Cezarja, se je koj prvi posrečil . . .

Končno je Vitelij zasedel rimski prestol, pa ne tisti, ki je bil deset let prej umorjen . . .

* * *

Premagan Pitagorejec.
(Leonardoda Vinci MS.M. Fol. 58 v.)

Nekdo je hotel s pomočjo Pitagorejeve avtoritete dokazati, kolikokrat se je že rodil. Tovariš mu ni hotel verjeti. Užaljeno pravi prvi: »V dokaz, da sem že bil na svetu je vendar moj spomin, ki mi pravi, da si bil ti takrat mlinar.«

Drugi se je čutil prizadetega in pristavil, da zdaj že verjame, ko mu je osvežil spomin.

»Spominjam se, da takrat, ko sem bil jaz mlinar, si bil ti moj osel.«

* * *

— Prosim vas, bodite tako prijazni in posodite mi tisoč kron.

= Ne morem, prijatelj, ne morem . . .

— A saj ste vender podedovali lepe tisočake po svoji ženi . . .

= To je že res, ali od teh tisočakov se ne morem ločiti, ti so najlepši spomini, kar jih imam od svoje rajne žene.

* * *

Žena: Ti pa preveč zahtevaš! Kaj vse tvoje pesmi moram prečitati?

Pesnik: Saj moram jaz tudi vse jesti, kar ti skuhaš.

* * *

— Gospodična, vi ne veste, kako vas ljubim . . .

= Oh, moški ste vsi nezvesti . . .

— Vi ne verjamete, da bi vam bil zvest? Če hočete, vam imenujem dvajset gospodičen, ki sem jim bil že vsem zvest.

* * *

Služkinja: Bom pa okna umila.

Gospa: Čemu? Saj si jih že ta teden. In kdo pa gleda k nam na drugo nadstropje.

Služkinja: Kdo? — Cel regiment!

* * *

— Čudno! Kadar staviš pri konjski dirki, izgubiš vedno, pri kartah pa vedno dobiš.

= Konja pač ne moreš skriti v rokav.

* * *

Sodnik: Povejte, gospa, ali ste vi z obtožencem v prijateljstvu?

Priča: Kako morete kaj takega misliti! Saj je vendar moj zet!

* * *

Mož: Moja zakonska žena si in zato zahtevam, da si mi brezpogojno zvesta.

Žena: Saj nisem pes, da bi bila zvesta.

* * *

Zdravnik: Ne gre drugače, dragi gospod — operacija je neizogibno potrebna.

Bolnik: Ali — operacije se tako drage! Bo gotovo zopet mnogo denarja treba šteti.

Zdravnik: Naj velja kar hoče, saj bodo tako plačali vaši dediči.

* * *

— Moj sin je res talent. Poseben kupčijski talent. Ampak lahkomi-seln je preveč. Rad bi, da bi se kmalu oženil. Za denar bi še ne vprašal, ampak nevesto bi rad iz poštene rodbine.

= Hm, kaj pa Svetlinova Manica. Premožna ni ali . . .

— Manico bi moj sin že vzel, a glej vruga, njeni starši pa zopet hočejo, da bi bil ženin iz poštene rodbine.

* * *

— Jaz kratkomalo ne trpim, da bi se moja služkinja kdo ve kod potepala. Nalašč sem kupila ta-le roman in ji ga dam vsako nedeljo popoldne, da ga čita.

= Kaj — vsako nedeljo isti roman?

— Saj imam vsako nedeljo drugo deklo.

* * *

— To pa res ni prav! Vaš brat je pri vsakem koncertu in pri vsaki glasbeni priredbi, Vas pa nikoli!

— Ko bi bil jaz tako gluha kakor je moj brat, bi tudi hodil na koncerte.

* * *

— Gospod gvardijan — jaz bi rad vstopil v Vaš kloster.

— Kaj vas je pripeljalo do tega? Ali ste spoznali ničevost sveta? Ali išče vaša duša pokoja? Ali vas je življenje teplo, da ste obupali? Kaj je vzrok vašega spoznanja?

— Da, da, gospod gvardijan — vse ste uganili; spoznal sem, da imajo samo še v kloštrih dobro in pristno vino.

* * *

— Z našim hlapcem ni več izhajati.

— Zakaj ne?

— Odkar je bil tri mesece zaprt, je tako ošaben, da mu ne smeš ničesar več reči.

* * *

Redar zagleda na jablani polni najlepših jabolok znanega potepuha.

— He, kaj pa delaš tam gor?

— Ne zamerite, gospod stražnik, zgrešil sem pot.

* * *

Fajmošter Jaka je bil pri svojem sosednem stanovskem bratu na godovanju in se je vrnil domov ves zmešan, tako da ni nobene reči več razložil. Želodčne težave so ga napotile, da je iskal umivalno posodo, pa je naletel na okno in si tam — oddahnil.

— Škandal, je zaklical človek, ki je ravno šel pod župnikovim oknom. Kako se upate name pljuvati?

— Škandal, je zarenčal fajmošter Jaka. Kaj pa imate vi v mojem l a v o r j u iskati?

* * *

Župnik Urban Tenkopisk se je peljal iz Trsta domov. Poleg sebe je imel sauerbrunarco, na katero je skrbno pazil.

— Kaj pa imate v tej steklenici, gospod župnik?

= Oh veste, moja kuharica je tako neumna. Še nikoli ni videla morja. Pa ji nesem steklenice morske vode...

— Zakaj pa ste steklenico le na polovico napolnili.

= Lej ga! Da se ne razleti. Ali ne veste kaj je p l i m a i n o s e k a?

* * *

Iz ženitovanjskega govora fajmoštra Urbana Tenkopiska:

... Pred nami, velečenjeni gostje, sedita srečna novoporočenca, nad

njima pa visi naša slovenska trobojnica. Oj, kako lep simbol zakonske sreče je naša slovenska trobojnica. Bela barva pomeni nedolžnost in oznanja nevestino čistost; rdeča barva pomeni ženinovo plamtečo ljubezen in zakonsko gorečnost; in modra barva, o j m o d r a barva, č e b i b i l a z e l e n a , bi pomenila upanje na mnogoštevilno rodbino...

* * *

Ž e n a (dobi svojega moža ko kleči pred križem): Kaj — ti moliš?

M o ž: Boga sem prosil, naj bi že tebe hudič vzel.

* * *

M o ž: Ljuba moja ženica — ali mi boš tudi v novem letu tako zvesta, kakor v minolem?

Ž e n a: O, dragi, še v e l i k o b o l j !

* * *

Mlada gospa prihiti vsa razburjena k renomiranemu zdravniku.

— Ne morem vam povedati, kako sem bolna. Tako trpim...

= Na čem, gospa?

— Na moški oslabelosti.

= To vendar ni mogoče, dama pa naj bi trpela na moški oslabelosti?

— Da! Na oslabelosti svojega moža.

* * *

— Slišala sem, gospod doktor, da ste bili vi časih ženskam jako nevarni.

— Da, da — zdaj pa pravi zdravnik, da so ženske meni jako nevarne.

* * *

Elegantna dama stopi v trgovino, kjer služi še neizvežbana in še skrajno naivna prodajalka.

Dama: Dajte mi zvitek klosetnega papirja.

Prodajalka (ki še ne ume tega angleškega izraza): Čemu vam pa bo?

* * *

— Torej z mojo hčerko sta dogovorjena in se hočeta vzeti? Dobro! Kdaj bi naj pa bila poroka.

— To prepuščam svoji ljubljeni nevesti.

— Tako? No — prav! A kakšna naj bo svatba, preprosta ali slavnostna?

— To prepuščam predragi bodoči svoji tašči.

— Tudi prav! A nekaj mi morate vendár pojasniti. Če vas smem vprašati — od česa pa hočeta živeti?

— To pa prepuščam popolnoma vam, bodoči gospod tast.

* * *

Iz predavanja profesorja Lobo-
de na kmetijski šoli.

... Da ste gnojila študirali, to
že verjamem, ampak samo površno.
Gnojila pa so stvar, v katero se je
treba zariti in jo dobro prebaviti.

* * *

M o ž: Kaj boš pa naši kuharici
darovala za Božič.

Ž e n a: Gledališki plašč.

M o ž: Čemu pa bo tej babi gle-
dališki plašč. Ti si znorela.

Ž e n a: Ne! Ampak gledališki
plašč je edina stvar, ki jo še na upa-
nje dobim.

* * *

— Kaj, gospod sosed, svojega si-
na, ki ste ga vzgojili za trgovino, ste
zdaj poslali v Ameriko. Kaj se je pa
zgodilo?

— Pokazalo se je, da je tepec!
Dal sem mu denar, da si uredil trгови-
no, ga naučil, kako je treba blago vi-
soko zavarovati, pa vam najame ta
tepec lokal, kjer je hidrant tik pred
hišo, koj zraven hiše pa gasilni
dom!

* * *

— Kaj, meni si nezvesta, meni,
ki sem toliko zate žrtvoval, m e n i ...

— Potolaži se, saj nisem samo
tebi nezvesta.

* * *

O b t o ž e n e c: Pri tej rabuki nisem bil nič udeležen. Jaz sem samo mir delal.

S o d n i k: A, slišite, saj vi ste vendar tega - le človeka toliko časa po glavi tolkli, da je izgubil zavest.

O b t o ž e n e c: To je že res, a to je bilo pač edino sredstvo, napraviti mir.

* * *

Šef in njegov pisar sta zamaknjena v svoje delo, ko zapoje telefonski zvonček. Pisar skoči k telefonu.

Šef: Kdo kliče?

Pisar: Milostiva.

Šef: Kaj pa hoče?

Pisar: Ne vem. Slišal sem samo besedo lump.

Šef: Pojdite ven; zdi se mi, da hoče moja žena z menoj govoriti.

* * *

— Kdo pa je tisti stari gospod, ki si ga tako strašno spoštljivo pozdravil?

— To je moj največji dobrotnik, a tega še sam ne ve.

— Kako to?

— Pred leti je moja teto na cedi-lu pustil, ostala je vsled tega stara devica in ko je umrla, sem jaz pode-doval njeno premoženje.

* * *

I g r a l k a : Gospod režiser — tako ne gre dalje! Na vsak način zahtevam, da igram v prihodnji novi igri naslovno vlogo.

Režiser : To Vam rad obljubim. Prihodnja igra, ki jo bomo igrali, ima naslov: »Stara Fregata«.

* * *

Ž e n a : Danes sem nekaj jako zanimivega čitala. Pomisli: Človeško telo se vsakih sedem let popolnoma premeni. Jaz torej nisem več tista, s katero si se poročil, ampak popolnoma druga žena.

M o ž : Oh, kdaj sem že to zapažil.

* * *

Pasažir : Dovolite, gospod — kajne, vi ste zapovednik na tej ladji.

Kapitan : Da ali — pravzaprav — zdaj ne.

Pasažir : Kako pa to?

Kapitan : Veste — moja žena je na ladji.

* * *

— Če tako računam, koliko me velja lovsko dovoljenje, orožni list, čevlji, patroni, lovci itd., vidim, da me stane vsak ustreljeni zajec petindvajset kron.

— Potem ste pa lahko veseli, da tako redkokdaj katerega ustrelite.

* * *

M a t i: Zadnjič sem povedala tvojemu ženinu, da sem bila v starosti 20 let ravno taka, kakor ti.

H č i: A — zato se že osem dni ni prikazal...

* * *

— Vaš poslanec ni za nič! Že tri leta je v državnem zboru pa še ni znil besede. Samo v buffetu sedi in pije žlahtne likerje.

— Če že nima govorniškega daru ima pa vsaj dober ukus in to je tudi nekaj. Živio naš poslanec.

* * *

V restavraciji sedita dva moža v živahnem pogovoru.

— Ti — poglej no — tisti - le gospod, ki odhaja — tvojo srebrno palico je vzel.

— Molči! Najbrž je spoznal, da je njegova.

* * *

P o l i c i j s k i k o m i s a r: Vi ste se zvečer vtihotapili v to in to hišo in ste se dali vanjo zapreti. Kakšen namen ste imeli.

O s u m l j e n e c: Hotel sem hišnemu gospodarju voščiti za novo leto in da bi bil prvi in bi me nihče ne prehitel, sem hotel kar v veži prenočiti.

* * *

— A, slišite, gospod krčmar — to je pa vendar od sile. Kar pet muh sem dobil v juhi!

— Ne zamerite; gospod! Te mrčine vedo, da se nikjer tako dobro ne kuha, kakor pri nas, zato pa v takih trumah silijo za vsakim krožnikom.

* * *

S t r a ž n i k: Stoj! Zakaj si bežal pred menoj?

P o t e p u h: Jaz sem mislil, da mi hočete za novo leto voščiti, pa mi je bilo žal napitnine, ki bi jo Vam bil moral dati.

* * *

Fajmošter Jaka je prišel na koncert pevskega društva »Ljubljane« in je dobil sedež poleg znanega glasbenika. Sredi koncerta vstane glasbenik:

— Oprostite, gospod župnik . . .

— Kam pa greste?

— Domov. Ta kakofonija (nesoglasje) je strašna.

— Tako? Jaz pa nič ne duham.

* * *

— Kaj se misliš res ločiti od svoje žene.

— Mislim že, ampak . . .

— Ampak?

— Žena mi je prepovedala stopiti kak korak za ločitev.

* * *

M o ž : Ah pusti me v miru in stori kar hočeš.

Ž e n a : To mi še v sanjah ne pride na misel.

* * *

— Dovolite, gospod šef, da vam v imenu vsega osebja želim prav srečno in veselo novo leto.

— Hvala, hvala! Tudi jaz vam želim vse najboljše in v znak svoje hvaležnosti za vaše zvesto sodelovanje darujem vsakemu izmed vas eno uro — d e l a v n e g a č a s a.

* * *

Na veselici je intimna damska družba vztrajno objedala znane in neznanе udeležnice.

Poglej Heleno, kako čudno lepe črne lase ima.

Ti lasje so gotovo barvani!

Ne delajte ji krivice, se je oglasila tretja dama, ti lasje imajo naravno barvo, jaz sem bila navzočna ko jih je — k u p i l a.

* * *

G o s p o d : Kaj, vi še vedno berčite? Pred 14 dnevi ste dobili izplačano dedščino 10.000 kron!

B e r a č : Zaradi teh 10.000 K vendar ne bom do smrti lenobe pasesl.

* * *

Z d r a v n i k : Mja . . . hm . . .
mja . . . kako pa gospodična če ple-
šete? Ali imate krče v srcu, ali vam
srce močno bije.

P a c i j e n t i n j a : To je odvis-
no od tega, s k o m plešem.

* * *

Škrben oče pripelje svojo 20let-
no pikantno hčerko k zdravniku-spe-
cijalistu.

— Gospod doktor . . . take skrbi
imam . . . Kaj je storiti . . . dekle ta-
ko hujša.

== Dovolite da jo preiščem . . .

Čez pol ure je preiskava kon-
čana.

— Gospodična, reče zdravnik,
strogo zaupno vam povem . . . moža
vam je treba.

== Ali bo e d e n zadostoval? je
šepetaje vprašala angeljska nedolž-
nost.

* * *

R a b e l j : Prišla je tvoja
ura . . .

Ö b s o j e n e c : Oh — oh — oh
— nikar — obesiti — nikar — oh —
oh — oh.

R a b e l j : Ej, beži, kaj bi tako
zdihoval, kakor da bi ne bil še nikoli
kaj takega doživel.

* * *

O n: O, gospodična — vsak dan ste lepša.

O n a: O, gospod — vi pretiravate.

O n: No, pa recimo — vsak drugi dan.

* * *

— Gospodična, jaz vas ljubim.

— Koliko podpore bi mi pa mesečno dajati, če bi vas tudi jaz ljubila.

— Dvesto kron.

— To zadostuje komaj za moje nogavice.

— Saj zame ni treba nič drugega oblačiti.

* * *

P e p č e k: Mama, pojdite ven, neki tuji gospod je prišel.

M a t i: Šema! To vendar ni tuj gospod, ampak tisti policaj, ki očeta na sodnijo vodi.

* * *

— Vse kar je prav, gospa! Vi delate svoji prijateljici, gospe Zajklji krivico. Jaz pa vem, da ni taka. Ali več ne veste, da je stotniku Strelu na njegove predrzne ponudbe pokazala vrata?

— O, vem, pokazala mu je vrata — svoje spalnice.

* * *

— Kako si kaj zadovoljen na novi fari? Zdaj si mestni župnik.

— Beži, beži! To naj bo mesto? Že štirinajst dni niso nobene nove krčme otvorili!

* * *

V družbi so govorili o zakonski sreči gospe Jožice.

— Njen mož je sicer že kakih šestdeset let star, a ženo ima jako rad in stori ji vse, kar zahteva. Za njeno toaleta izda gotovo 3000 kron na leto.

— To je mnogo denarja za par — rogov.

* * *

Gospa Zajklja zasači svojo služkinjo v nedvoumni situaciji z dragoncem. To jo preseneti toliko bolj, ker jo je dan poprej zasačila v enaki situaciji z nekim kanonirjem.

— Kaj, Nežka, ti imaš kar dva ljubimca.

— Ne, gospa, samo enega; kanonir je namreč moj ženin.

* * *

— Ti ne veš, da je delo lepo in da je človeku veselje.

— Vem, vem, prijatelj; kolikrat sem že cele ure gledal, kako drugi delajo.

* * *

Učiteljica: Povej, če je oče bolan, mu streže mati; kdo pa streže materi, če je bolna?

Učenka Olga: Babica.

* * *

Vojaški sluga pride s trga domu. Ker nastopa trdo, ga kuharica posvari.

— Pst! Gospa majorka so porodili. Zdaj so težko bolni. Gospod major so divji.

— Tako? Bom pa že spet jaz vsega kriv.

* * *

Moderna gospodična: Torej, gospod oficijal, jaz sem vašo ponudbo dobro premislila in sem pripravljena se z vami poročiti.

Snubec: Ne morem vam povedati; gospodična Milka, kako sem srečen. A to vam takoj povem, jaz ne znam kuhati.

* * *

— Zakaj pa vaš deček tako bridko joka?

— Ah, moj mož je umrl . . .

— In?

— Fant misli, da zdaj nima nobenega očeta več.

* * *

V posredovalnici za službe se oglasi prileten gospod.

— Potrebujem kuharico . . .

== Jih imamo kolikor hočete.

— Krotko žensko bi rad . . .

== Jo imamo!

— Veselo . . .

== Jo imamo!

— Ali krepostna mora biti.

== Tako? Ali se mislite ž njo poročiti?

* * *

Nepreviden biciklist se je zaletel v postopača in ga podrl na tla. Ko se je postopač pobral, se je obrnil do policijskega stražnika, ki mu je prihitel na pomoč.

Da boste vedeli, mu je zaklical, jaz se bom pritožil. Čemu sem pa pod policijskim nadzorstvom, če name nič ne pazite.

* * *

Mati hodi nekaj časa nemirno po sobi gor in dol, potem pokliče svojo trinajstletno hčerko na pogovor pod štirimi očmi.

— Milica, povej mi odkritosrčno: ali je res, da vas gospod katehet v spovednici . . . hm, kako bi rekla . . . spolno izobrazujejo?

— Da, mamica, res je; kaj bi se pa rada naučila?

* * *

— Ali bi ti kričala, če bi te kak
gospod siloma poljubil.

= Seveda! In še kako!

— Kaj bi pa zakričala?

= No — da — capo vendar ali
pa: še enkrat.

* * *

Ministrant Tonček se je spravil
na tih kotichek ribe krast. Vrgel je
trnik v vodo in čakal. Kar stopi k
njemu orožnik.

— A — ti loviš ribe?

— Kaj še — črve učim plavati.

* * *

Žena: Ah, kako sem nesreč-
na. En teden sem šele poročena in že
vidim, da me več ne ljubiš.

Mož: Ali — duša draga — po-
misli, še nebeški oče je sedmi dan
počival . . .

* * *

Pri bolnici vstopi gospod Ljude-
vit v električni voz in najde v njem
čedno dekle, ki mu njegove zaljub-
ljene poglede prav prijazno vrača.
Gospod Ljudevit pa le nima poguma,
da bi dekle ogovoril. Pri gimnaziji
na Poljanski cesti se pa zgane dekle
in zašepče sramežljivo:

Gospod — opozarjam vas, da
moram pri magistratu izstopiti.

* * *

Gospod Urh Kisovec je imel vse svoje življenje srečo. Postal je s srečnimi špekulacijami jako bogat, dosegel lepe časti in ko je bil že vseh zabav sit, si je izbral jako lepo ženo.

Gospod Urh je bil star 65 let, njegova žena pa 20 let. Osmi dan po poroki je čital gospod Urh v časopisih razpravico o transfuziji krvi in je še tisti dan poiskal svojega zdravnika ter mu razložil svojo željo.

»Spoštovani gospod — to se prav lahko stori,« je menil zdravnik.

»Ali, veste,« je menil gospod Urh, »jaz ne maram, da bi mi vcepili kri kakega domačega zajčka ali pa morskega prešička. Moja žena je šele 20 let stara, meni je treba vcepiti plemenitejšo, krepkejšo kri, veste — tako — veste — da bi svoji ženi imponiral.

»Ali hočete, da vam vcepim kri kakega bika?«

»Da, da,« je veselo pritrdil gospod Urh. »Izberite kakéga prav krepkega bika; naj velja kar hoče, samo da je bik krepak in vročkrven.«

Tekom treh dni je bilo vse spravljeno v red in gospod Urh je z vcepljeno krvjo v žilah in z upanja polnim srcem zapustil zdravnika.

Čez mesec dni sta se gospod Urh in zdravnik slučajno srečala.

»No, kako vpliva bikova kri?«
je vprašal zdravnik. »Ali ste za-
dovoljni?

»Ne,« je zavzdihnil gospod Urh.
»Bikova kri ni uplivala tako, kakor
sem pričakoval, pač pa — pogledjte
moje čelo — meni se zdi, da so mi za-
čeli rasti rogovi.

* * *

M a t i : Ali ti je komisar Joško
že razkril svojo ljubezen?

H č i : Ne; razkril mi je le, koli-
ko ima dolgov.

M a t i : Saj to je eno in isto!

* * *

S o d n i k : Ali ste samec?

O b t o ž e n e c : Ne, poročen.

S o d n i k : S kom?

O b t o ž e n e c : Z neko žensko.

S o d n i k : Tepec — to se ven-
dar samo ob sebi razume.

O b t o ž e n e c : O ne! Moja se-
stra je tudi poročena, pa z moškim.

* * *

O č e : Kaj se pa tako grdo držiš,
Pepček?

S i n k o : Mama so me lasali.

O č e : Če si zaslužil...

S i n k o : Če sem zaslužil ali
ne... malo manj rabijatno ženo bi
bil ti že lahko vzal.

* * *

Katehet je v šoli pozval učence, naj se tisti oglase, pri katerih doma pred obedom in po obedu molijo. Ker se ni nihče oglasil, je katehet dalje vprašal:

»Kaj nima nobeden očeta, ki bi se pri obedu spominjal boga?«

»Jaz ga imam,« se je oglasil mali Nacek.

»No, kaj pa pravijo oče,« vprašal je katehet.

»Oče« je odgovoril Nacek, »pravijo skoro vsaki dan: Oh, ljubi bog — kakšnega hudiča moram spet žreti.

* * *

P e p č e k: Teta, pokažite mi no svoj jezik!

T e t a: Čemu pa?

P e p č e k: Mama so rekli, da je Vaš jezik s hudičevim oljem namazan.

* * *

S o d n i k: Ali priznate, da ste ta revolver ukradli?

O b t o ž e n e c: Da, ampak samo ker sem se hotel ustreliti.

S o d n i k: Zakaj ste ga pa potem zastavili v zastavljalnici?

O b t o ž e n e c: Ker nisem imel denarja, da bi bil kupil patrone.

* * *

Učitelj: Zdaj torej razumete, kaj pomeni pregovor »Ožgano dete se boji ognja«. Ali mi more kdo imenovati podoben pregovor.

Učenec: Umit otrok se boji vode.

* * *

— Če se ne motim gospodična, sva se že lani videla na Bledu, a takrat ste imeli — drugo mamo.

— Da, pomislite, morala sem jo odpustiti — bila je zame premlada in preveč podjetna.

* * *

Fajmošter Jaka se je namenil na Dunaj. Vožnja na železnici mu je napravila dober apetit in prišedši na večjo postajo je hitro smuknil v restavracijo, da si kaj dobrega privošči.

— Ali imate gosjo pečenko? je vprašal natakarja.

= Da.

— Potem mi dajte porcijo.

= Dovolite, da Vas opozorim, je dejal natakar, da stoji vlak le 10 minut tukaj in da se bo odpeljal predno bo naročena porcija spečena.

— A tako, no, pa mi specite samo pol porcije!

* * *

— Kaj je resnična žrtev za umetnost?

— Če se glasbeni kritik poroči s slabo pevko samo zato, da bi nehaj peti.

* * *

Gospodična Mici: Veš, strogo zaupno ti povem — jaz sem bila že dvakrat tajno zaročena.

Gospodična Emma: Oh, dušica, jaz sem bila že trikrat tajno na ženitovanjskem popotovanju.

* * *

Hišnica je bila tako prijazna in je pokazala radovedni gospe nadoficijalki sobo gledališke koristke gospodične Nežike.

— Ah, kako ima lepo, je vzdihovala gospa nadoficijalka. To je pravi paradiž. Kdo je pa vse to plačal?

= Veletržec Hlod.

— Ta grdi skopi starec? ... A kdo je potem tisti čedni mladi mož, ki Nežiko večkrat obiskuje?

= Hm — to je pa podnajemnik Hlodovega paradiža.

* * *

— No, kako ti pa ugaja tvoj najnovejši čestilec?

— Ne posebno; ta je preveč — potrpežljiv.

* * *

— Ljuba prijateljica, ti si ne moreš predstavljati, kako bridko sem se kesala, ko sem svojemu možu prvič nezvesta postala.

= No in potem?

— Potem? E, moj bog, človek se vsega navadi.

* * *

— Kaj praviš? S poštarjevo vdovo se hočeš poročiti. Človek — pomisli kaj delaš! Mar ne veš, da je pokopala že tri može?

= Vem!

— In ti svarilni izgledi?

= A, kaj mi mar za izgleda. To bi pa vendar rad vedel, če te babnice ni mogoče preživeti!

* * *

Na umetniški razstavi je okrog kipa centavra zbrana večja družba z dežele pazljivo poslušala razlaganje študenta - rojaka o mitologičnem značaju upodobljenega bitja.

»Če znaš krščanski nauk tako dobro, kakor krivoverski nauk, boš lahko še škof«, je študenta pohvalil župan in usnjar Glistač. »Hm! Torej v starih časih so bili na zemlji bitja, ki so bili na pol konj na pol človek. Hm — kaj so pa jedli. Ali pratco in salatec ali pa oves in seno?

* * *

Zavarovalni akviziter Lisica obdeluje pekovskega mojstra Hlebca, naj se zavaruje proti nezgodam.

Premija je vendar jako majhna, a zavarovani ste potem za vse slučaje. Če si zlomite roko, dobite 3000 K, če si zlomite nogo, dobite 5000 K in če imate srečo, da se ubijete, ste bogat mož.

* * *

— Tukaj čitam, da bo prihodnji teden luna mrknila. Astronomi pravijo, da bo to posebno interesantno.

— Lepo te prosim, nikar ne povej tega moji ženi; drugače bo takoj zahtevala, da ji moram za to nebeško priredbo kupiti nov klobuk.

* * *

Mlada gospa Helena je obiskala svojo najboljšo prijateljico, mlado gospo Mileno, da ji potoži svoje gorje.

»Kar obupana sém! Moj mož me zanemarja. Nikoli ga ni doma. Opoldne pride k obedu in ob pol ene je že v kavarni; ob osmih pride k večerji in ob pol devetih je že v krčmi ali kdove kje in šele po polnoči pride zopet domu...«

»No, kaj pa hočeš še več,« je v skrajnem začudenje zaklicala gospa Milena.

* * *

M o ž : Danes sem pa imel na lo-
vu srečo. Sedem zajcev sem ustrelil.

Ž e n a : Beži, beži, kaj boš take
pravil — saj si imel samo deset kron
denarja seboj.

* * *

— Kje si bil pa snoči.

= Če boš molčal, ti povem: pri
vdoveli Matildi sem bil povabljen
na čaj.

— Koliko je bila, pa ura ko si
šel od nje.

= Ne vem, veš — naenkrat je
petrolejka ugasnila in....

— Ali se to zgodilo ob pol de-
setih?

= Da! A povej — kako pa to
veš?

— O, tisto petrolejko poznam;
dresirana je, da vselej ob pol desetih
ugasne.

* * *

Po končanem valčku je prišla
gospodična Emilija vsa zasopla k
svoji materi in sedla poleg nje.

»Ah, mama, ta inžener — enkrat
je imel roko višje enkrat nižje in
stiskal me je k sebi...«

»Izvrstno, Milka«, je vzkliknila
gospa mama. »Na tak način sem tudi
jaz papana ujela.«

* * *

— Zakaj si pa hišino Julko kar naenkrat odsloвила? je nevoljno vprašal gospod Janko Ščipovec svojo ženo. Ali mar ni dobro in vestno izpolnjevala svojih dolžnosti?

— O, da, svoje dolžnosti je dobro in vestno izpolnjevala, a zapazila sem, da je začela tudi moje dolžnosti izpolnjevati in zato sem jo spodila.

* * *

Mlada vdova se oglasi pri svojem zdravniku.

— Ne vem, gospod doktor, kaj to pomeni. Neprestano me boli glava. Kaj naj storim.

— Omožite se, potem bo vašega moža glava bolela.

* * *

— Ti si bila lani v Gradežu, kaj ne? Slišala sem, da se ti je nekaj primerilo s kopalnim kostumom?

— Da! Pomisli! Med kopanjem se mi je kostum nekaj strgal in jaz sem ravnala tako nerodno, da sem ga nazadnje izgubila.

— E ja? In kako si potem prišla iz vode.

— Kakor Venera — popolnoma naga; ž a l da ni bilo žive duše v bližini.

* * *

M a t i : Pepček, ali bi rad imel še enega malega bratca.

P e p č e k : Oh, kadar začneš tako govoriti, že vem, da ga bomo kmalu dobili.

* * *

B a r a b a : Dober dan milostiva, klanjam se . . . naj ne zameri-jo . . . bral sem, da imate tri mlade psičke, ki bi jih radi darovali prijateljem plemenskih psov.

G o s p a : Da, ali . . .

B a r a b a : Prosim, gospa, jaz sem poseben prijatelj psov. Da, posebno bi rad enkrat dobil kakega žlahtnega psa. Prosim, milostiva, dajte mi, če mogoče, tistega, ki je najbolj d e b e l i n m a s t e n.

* * *

— Milostiva — eh - eh — krasno dekoletirana — eh - eh —

= Ukloniti se je treba modi. Poglejte — vse dame so dekoletirane. In kako! Če pojde tako naprej — jaz bi le rada vedela, kakšen bo konec.

— To, milostiva, Vam pa jaz lahko povem.

= Ampak prosim, ne preveč glasno!

* * *

— Prijatelj! Kaj pa se tako ježno držiš?

— Kaj se ne bom. Ti bi se tudi, če bi imel takega ničvrednega sina, kakor jaz.

— Tvoj sin, zdravnik, doktor, pa . . . malopriden?

— Malopriden in nehvaležen. Vse sem zanj žrtvoval, da je mogel študirati, no in ko sem ga davi poklical, ker sem se jako slabo počutil . . . oh, kar strgal bi ga!

— Kaj ti je storil?

— Rekel mi je, da ne smem več piti ne piva, ne vina, sicer da me ne mara kurirati.

* * *

Ž u p a n : Slišite, občinski tajnik, danes bo treba kaj ukreniti za javno varnost. Neki zdravnik pride sem predavat. Obvestite orožnike, našega policaja in nočnega čuvaja, da pridejo pravočasno na to predavanje.

O b č . t a j n i k : Čemu pa? Pri takem predavanju se vendar nič ne more zgoditi.

Ž u p a n : Vi ste lep občinski tajnik! Se nič ne more zgoditi! Hm! Kaj niste brali lepaka? Tam je vendar zapisano: Predavanje z **d e m o n s t r a c i j a m i**.

* * *

— Veš, moj stari oče je gluha, pa se vender vedno vtikuje v pogovore in to je časih skrajno sitno.

== Kako to?

— Zadnjič na pr. smo imeli goste. Stari oče je nekaj razumel, da se je govorilo o velikih izgredih. Potem smo začeli govoriti o drugih stvareh in končno tudi o tem, da sem že tri leta omožena, pa še nimam otroka. In tedaj . . .

== In tedaj?

— Tedaj se je oglasil stari oče, ki je bil v mislih še vedno pri izgredih in je rekel: V takih slučajih je treba vojake na pomoč poklicati.

* * *

Hišina Nežka je nekoliko sramežljivo stopila pred svojo milostivo.

— Ne zamerite milostiva . . . prosim . . . nekaj bi rada vprašala . . .

== Le vprašaj.

— Prosim, milostiva, ali nimate ljubezenskega razmerja z lajtnantom Fičfirićem?

== To je nesramno vprašanje. Kako se drzneš . . .

— Ne zamerite, milostiva, jaz sem le hotela vedeti, če naju nima obeh za norca.

* * *

Mlada gospodična je z velikim zanimanjem poslušala v gledališču pogovor treh kadetov o prihodnji vojski. Zlasti ji je ugajal Montecuccolijev izrek, da je za srečo v vojski treba denarja in zopet denarja in še enkrat denarja. Zapomnila si je ta izrek, da bi ž njim pri prvi priliki briljirala. Že v prihodnjem medaktu se ji je ponudila taka prilika. Njene sosede so govorile o sreči v življenju. Tedaj pa se je oglasila mlada gospodična in je glasno rekla: Če hoče biti žena srečna, mora imeti moža, in še enega moža in še enega moža.

* * *

F a j m o š t e r J a k a : Rajteugo!

N a t a k a r : Izvolite veleučeni! Pečenko s salato . . . dve krvavi klobasi . . . enajst kruhov . . . šest čaš piva . . . dva litra vina . . . Dalje ste razbili en kozarec . . . porabili dve škatljici vžigalic in celo škodelico zobotrebcev . . . skupaj 11 kron 18 vin.

F a j m o š t e r J a k a : Če pri vas vse računate, ste pa še nekaj pozabili — hk — da sem šel tudi dvakrat na stran.

* * *

M a t i : Torej, Angelica, le pridna bodi; daj gospodični odgojiteljici poljubček in pojdi spat.

A n g e l i c a : Poljubčka ji pa že ne dam.

M a t i : Zakaj ne?

A n g e l i c a : Ker bi mi dala klofuto, kakor jo je davi dala papanu.

* * *

K m e t i c a : Prosim, gospod doktor, da bi prišli še danes k nam. Moj mož je obolel. Na eni strani ga tako trga, da kar kriči.

Z d r a v n i k : Na kateri strani ga pa trga?

K m e t i c a : Na tisti, kjer stoji omara.

* * *

H i š i n a A n č k a : Povej, kaj pa storiš, če ti da gospod krono in te potem izprašuje, kaj gospa počenja . . .

H i š i n a P e p c a : Kar resnico mu povem . . .

H i š i n a A n č k a : In če ti da dve kroni?

H i š i n a P e p c a : Potem pa še kaj dostavim.

* * *

Gospa Lili: Moj mož je vendar jako nepreviden mož. Vedno me pusti, da grem sama na izprehod.

Gospa Fifi: Zakaj je nepreviden.

Gospa Lili: No, moj bog, moški so dandanes vendar skrajno predrzni in že več ne razločijo dostojne žene od lahkoživke. Pomisli, če bi se mi kaj primerilo . . . če bi me kdo speljal na svoje stanovanje . . . jaz si umijem roke v nedolžnosti.

* * *

S tihimi koraki se je gospod Žganc splazil po stopnicah, naglo odpahnil vrata in zalotil svojo ženo v kritični situaciji z njenim ljubincem.

— Ha, zakonolomec, morilec moje sreče, je zakričal gospod Žganc in potegnivši izpod suknje svetel kuhinjski nož dostavil: Pripravi se na strašno smrt ali pa podpiši to menico za 1000 kron.

Zasačeni ljubimec je s pripravljenim peresom podpisal pripravljeno menico in potem rekel:

— Zdaj pa pač lahko še dve uri tukaj ostanem.

* * *

— Jej, jej, jej, kaj sem slišala, ljuba gospa Macahela! Nekaj ste kupili pri vas. Jej, jej, jej — in kar dvojčke!

— Da, da. Ah, veste, saj mi ni nič na tem, da sta dvojčka, ampak da sem jih dobila v enem letu, to je pa res preveč.

* * *

Pepček je dobil s štaberlom izdaten pouk o lepem vedenju in se jezno umaknil v kotiček pri postelji, kjer se je zatopil v resna razmišljanja. Končno se prikrade iz svojega skrivališča.,

M a t i: No, kaj si pa sklenil?

P e p č e k: Da se ne bom nikoli oženil.

M a t i: Tako? In zakaj ne?

P e p č e k: Zato, ker sem že tebe do grla sit.

* * *

T u j e c: Oprostite — ali stoji vlak na tej postaji toliko časa, da si lahko privoščim porcijo pečenke?

P o t o v a l e c: Zanesljivo!

T u j e c: Vi pač dobro poznate vozni red?

P o t o v a l e c: Voznega reda ne poznam, pač pa porcije v tej restavraciji.

* * *

S o d n i k: Ali ste bili že kdaj prej kaznovani?

O b t o ž e n e c: Ne, zmerom pozneje.

* * *

G o s p o d A.: Kaj je pa tvoja žena rekla, ko si prišel davi šele ob pol štirih domov?

G o s p o d B.: Ne vem — svojega govora namreč še ni končala.

* * *

Fajmošter Urh leži na smrtni postelji in narekuje notarju svojo poslednjo voljo. Notar ugovarja različnim naročilom; češ, da so v nasprotju s postavo.

Fajmoštra mine navsezadnje potrpežljivost in jezno zakliče:

— Ja, hudiča, kdo bo pa pravzaprav umrl — ali vi ali jaz?

* * *

G o s p o d i č n a Z o r a: Čestitaj mi, prijateljica, dr. Sodar me je včeraj zasnubil in jaz sem ga uslišala.

G o s p o d i č n a V i d a: Ah, ti mi lahko tudi čestitaš; dr. Sodar je namreč včeraj tudi mene zasnubil, a jaz sem mu dala košarico.

* * *

— Strašni časi! Kaj se vse godi po svetu! Na Portugalskem provzročajo duhovniki anarhistične vstaje, na Nemškem so zmagali socijalisti, Kitajska je postala republika . . .

— Res, strašno! Zdaj naj se v Avstriji upeljejo ravnopravnost, pa bo konec sveta.

* * *

Šolski sluga je v pijanosti dal med podukom znamenje, da šola gori. Učitelji in učenci so bežali iz šolskih sob, a čim se je izkazalo, da se je sluga »zmotil«, so se vrnili. V nekem razredu je učitelj zapazil, da je en dijak ušel od poduka. Z resnim obrazom je vprašal:

— Kje pa je Maček?

— Ta je pa zgorel! se je oglasil frkolin iz zadnje klopi.

* * *

Od dolge in hitre vožnje upehan fijakerski konj je, prišedši na stojišče, nagnil glavo in pustil jezik viseti iz gobca. Mimoidoči stražnik zapazi to in sluteč, da je izvošček konja močno podil, se ustavi.

— Slišite, izvošček, kaj pa to pomeni?

— Ne vem zanesljivo; zdi se mi pa, da mrha policajev ne more videti.

* * *

— Povejte mi vendar, gospod doktor, kakšen razloček pa je med kolero in med kolerino?

— Če ozdravite, ste imeli kole-rino, če umrjete, ste pa imeli kolero.

* * *

Veleposestnik Hlod sedi po svo-jem povratku iz Trsta v svoji večerni družbi in odgovarja dolgo časa samo z jeznimi pogledi na vprašanja nje-govih prijateljev, zakaj da ima obraz ves razpraskan.

Končno se vendar ojunači in za-čne pripovedovati:

»Trst me ne vidi nikoli več! Pro-dal sem svoj les prav dobro. Vesel iz-borne kupčije, sem šel s svojimi znan-ci večerjat in končno z njimi v varié-te - gledališče. Res, prav dobro smo se imeli. V gledališču sem se sezna-nil z neko imenitno gospodično. Prav čedna je bila in prav prijazna. Dobro sva se razumela in končno je šla, sam ne vem, kako se je to zgodilo, z mano v hotel. In to je bila moja ne-sreča.

»Ali je niso notri pustili?«

»Notri so jo že pustili. A ko je prišla v mojo sobo, nisva bila sama. V pijanosti sem bil čisto pozabil, da je moja žena šla z menoj v Trst. Vse drugo si lahko mislite.«

* * *

— Veš, ljuba prijateljica, nas domači zdravnik mi je svetoval, naj grem za dva meseca v Opatijo, ali jaz mu ne zaupam.

— Svojemu domačemu zdravniku ne zaupaš?

— Seveda ne, saj je vendar moj zet.

* * *

K u h a r i c a: Gospa, prosim, poiščite si drugo služkinjo. Jaz se hočem omožiti.

G o s p a: Doslej si pa zmerom rekla, da se ne boš. nikoli omožila, ker ne maraš otrok.

K u h a r i c a: Da, to je res. Ampak moj ženin pravi: Če doslej v treh letih kar sva znana, nisem dobila otroka, ga tudi poslej ne bom.

* * *

Gospod A.: Ta predpust! Strašno, kaj ljudje počenjajo. Plesi, zabave, pijača, strašno, kar sramotno!

Gospod B.: Ali tudi vi nič denarja nimate?

* * *

— Veš, ljuba prijateljica, zvečer mi je navadno dolgčas. Moj mož ima sicer jako lepo knjižnico, a jaz sem že vsako knjigo prečitala. Kaj bi neki storila?

— Vzemi drugega moža.

* * *

— To je pa že preveč, kako ljudje mojo ženo opravljajo . . .

== Veš zaradi njene zvestobe se slišijo dvomi.

— Larifari! Moja žena je bolj zvesta kakor vse druge. Samo pomisli: štirikrat mi je že ušla in vselej je sama nazaj prišla.

* * *

Kaplan Ocvirk se je peljal na železnici in je bil v kupeju sam z jako podjetno gospodično. Kaplan bi se bil rad seznanil s svojo sopotovalko, pa ni vedel, kako bi začel. Naposled je gospodično minila potrpežljivost.

-- Ali niste mojega mnenja? je vprašala.

== Kako . . . prosim . . . ?

— Da se že dve uri voziva na železnici, pa še nikamor nisva prišla!

* * *

V družbi so govorili o postrežljivem soprogu jako postrežljive gospe.

— To je res že kaj izrednega, je dejal eden gospodov, da ta mož ne vidi, kako ga žena goljufa.

— Nič izrednega ni, je rekel drugi gospod, če bi odprl oči, bi ne mogel več imeti odprte roke in to mu ne konvenira.

* * *

P r v i k o n s u m a r: Včeraj sem bil tako razburjen, da nisem vedel, kaj govorim. Imenoval sem vaš švindlerja. Ali ste razžaljeni?

D r u g i k o n s u m a r: Kaj še! Saj sva vendar kolega!

* * *

Na stranski promenadi stopi pred sprehajajočo se damo berač.

— Prosim za kak dar — sem ubog slepec ...

— Slepi ste? A včeraj sem vas ravno tukaj; na oni-le klopi videla, ko ste čitali časopis.

— Oh, gospa — saj nisem čital — samo podobe sem gledal.

* * *

— Veš, Lujiza — stroga zaupno ti povem — davi mi je moj mož v svoji neprevidnosti priznal, da mi je bil že enkrat nezvest!

— To te je pač zelo razburilo, kaj ne?

— Razburilo? Ne! Ampak malo potolažilo!

* * *

Z d r a v n i k (po temeljitem preiskanju obolele gospe k njenemu možu): Mislim, da dobi vaša gospa malo angino.

S o p r o g: Oh pa vendar ne — saj imava že osem otrok.

* * *

G o s t i n č a r : Jaz sem državni poslanec!

O b r t n i k : Jaz pa šuštar!

G o s t i n č a r : In vi se hočete z menoj primerjati, vi navaden šuštar . . .

O b r t n i k : Z vami že še. Jaz sem moral za šuštarstvo doprinesti dokaz sposobnosti, od vas pa niso nobenega dokaza zahtevali, ko ste postali poslanec. Šuštar mora kaj znati, poslancu pa ni treba prav nič znati.

G o s t i n č a r : Adijo . . .

* * *

Gospod kancelist Suhec je porabil ugodno priliko in je svojemu predstojniku namignil, da naj vendar gre v že davno zasluženi pokoj.

Gospod predstojnik se je slavnostno odkašljajal in je rekel:

Ljubi gospod kancelist! Slep sem skoraj, gluhi sem, noge me bole, da skoro ne morem hoditi, roka se mi trese — kaj naj pa delam v penziju?

* * *

U č i t e l j : Zakaj ima žirafa tako dolg vrat?

U č e n e c : Ker ima glavo daleč proč od života.

* * *

Gospod: Ah, dražestna gospodična — ne vem, kako naj vam tolažim, kake čuti me obidejo, kadar sem v vaši bližini. Tako mi je, kakor bi me spreletel električni tok.

Gospodična: To je pa že mogoče — moj brat je namreč pri električni železnici.

* * *

Pepček se je urezal v prst in se dere kakor bi ga drli. Mati prihiti vsa prestrašena in išče košček platna in medicino, da bi rano obvezala, kuharica pa zakliče Pepčku:

Vtakni prst v usta in sesaj. Pepček uboga in vpitja je konec.

Mati: Poglej no, to je pa res dobro. Ali to vedno pomaga zoper rane?

Kuharica: Zoper rane ne, pač pa zoper upitje.

* * *

Svetnik Strigalica je nepričakovano stopil v sobo in je zasačil svojo ženo, ko se je poljubovala z mladim doktorjem. Ta je hitro pograbil svoj klobuk, se poslovil in odšel.

— Ana, kaj naj zdaj storim? je besen zaklical svetnik Strigalica. Kaj naj storim?

— Šema, je odgovorila žena, nadaljuj tam, kjer je oni nehal.

* * *

Fajmošter Jaka je bil k sodniku povabljen na večerjo in je dobil sedež poleg močno parfumirane dame. Nekaj časa je noslal vonj in ker ni uganil kaj da je, se je zaupno obrnil do svoje sosede in je rekel:

— Tu pa diši, kakor bi smrdelo.

* * *

Učiteljica podučuje dekleta v slovnici in sicer o sedanjem, preteklem in prihodnjem času.

— Torej Ivanka! danes rečeš jaz sem otrok, kajne. To je sedanji čas. Kako boš pa rekla, kadar boš velika?

== Rekla bom: jaz imam otroka.

* * *

Z d r a v n i k : Kaj, gospod Macahan, vi da ste vegetarijanec? In vender izgledate izvrstno, vprav sijajno. Od kdaj pa ste vegetarijanec?

M a c a h a n : O že od včeraj popoldne.

* * *

P e p č e k : Mama — naša hišina pa vidi tudi v temi.

M a t i : Kako si pa to spoznal.

P e p č e k : S papanom sta bila v predsobi. Čisto tema je bilo, pa je vender Ana rekla: Vi pa danes niste obriti.

* * *

T u j e c : Ko sem bil lani tukaj, se je vaša gostilna imenovala »Pri beli ovci«. Zdaj pa berem na tabli »Gostilna pri lintvernu«. Zakaj pa ste ime premenili.

G o s t i l n i č a r : Ker sem se oženil.

* * *

Fajmošter Jaka se je udeležil vesele predpustne zabave in se pozno ponoči, oziroma šele zgodaj zjutraj hudo nadelan odpravil v svoj hotel. Vreme je bilo slabo in snežilo je na vso moč. Nekaj časa je Jaka z rokama lovil snežne kosme, nazadnje pa se oklenil cestne svetilke in je z gromkim glasom zaklical:

— Zdaj mi je pa tega k o n f e t i j a že dosti!

* * *

Gospod nadsvetnik je v pisarni povedal zabeljeno anekdoto in vsi uradniki so se tako smejali, da so imeli kar solze v očeh. Samo diurnist Kozorep se je držal kisko.

No, Kozorep, zakaj se pa vi ne smejete?

Meni se ni več treba smejati nadsvetnikovim burkam, ker mi je že služba odpovedana.

* * *

— Ti ne živiš več s svojim mo-
žem? Kaj sta se ločila?

— Jaz sem mu kar ušla. Vse kar
je prav! Od tedna do tedna mi je da-
jal manj denarja, dokler mi ni bilo
tega preveč.

* * *

— Ah ljubi možiček!

= Kaj pa je, dušica?

— Zdaj je vpeljana nova moda.
Na podvezi imajo zdaj briljantke.

— Ali dušica... čemu taka po-
trata. Kdo bo pa briljantne pod ko-
lenom videl.

= No, ti vendar... v začet-
ku..

* * *

— Ljubi prijatelj, bodi tako pri-
jazen in posodi mi do petka 13 K.

= Trinajst — petek — ljuba du-
ša, to te mora spraviti v nesrečo.

— No, pa mi posodi do sobote
14 kron.

* * *

G o s p o d: Slišite — kaj naj pa
to pomeni. Dal sem vam 20 K za to
palico, ker ste rekli, da je držaj iz
slonove kosti. Zdaj pa sem spoznal,
da je to imitacija pa ne slonova kost.

P r o d a j a l e c: Ali je to mo-
goče? O, pa vendar ne da bi bil imel
tisti slon ponarejen zob!

* * *

O č e: Ježeš — Pepček je vse snedel, kar si dala psu na krožnik!

M a t i: Prava reč, saj je pes tudi že večkrat vse snedel, kar je imel Pepček na krožniku.

* * *

Gospod Macahan je prišel ob treh zjutraj domov in je bil sprejet s primerno slovesnostjo. Žena ga je tako zmerjala, da se je skoro streznil. Ves besen je zakričal:

— Slišiš — hk — zdaj ti pa povem — hk — jaz mnogo prenesem . . .

— Vem, vem, je zakričala žena, še po dvajset vrčkov . . . pijanec grdi — itd. itd. itd.

* * *

— Ne vem kaj je z mojim možem.

= Hm?

— Če izpije zvečer par vrčkov čez mero, je zjutraj ves razbit.

= Ljuba duša, če izpije moj mož zvečer par vrčkov preveč, sem pa zjutraj jaz vsa razbita.

* * *

— Mama, ali si ti postala igralka?

= Kaj pa misliš!

— Zakaj je pa potem papa rekel hišni, da bi bil velik teater, če bi ju ti skupaj dobila?

* * *

S o d n i k: Vaše trditve ne soglašajo z izpovedjo vašega soseda, ki je bil zaslišan kot priča.

O b t o ž e n e c: Se nič ne čudim, moj sosed je še večji lažnjivec, kakor sem jaz.

* * *

— Kadar vas obiščem, vselej, skoro vsak mesec, imate drugo vzgojiteljico.

— Veste, moja žena hoče, da morajo biti naši otroci vedno po najnovejših pedagoških načelih vzgojeni.

* * *

Gospod svetnik je sedel zamišljen za svojo pisalno mizo. Naenkrat se je nečesa domislil in zaklical:

Ti — srček — pojdi no malo sem...

Ali kličete mene ali milostivo? se je oglasila iz sosedne sobe hišna.

* * *

— Vse kar priroda ustvari, je dobro in pametno.

== To pa že ni res. Povej mi n. pr. pameten vzrok, da so ribe neme!

— Le pomisli, kakšen kraval bi bil v vseh vodah, če bi vsaka riba, kadar jajce znese, tako kokodakala kakor kokoš!

* * *

M a t i : Oficijalova hči te je razžalila. Koj pojdi k doktorju, da jo toži. Kaznovana bo!

H č i : Ah, mama, kupi mi rajši novo krilo — to jo bo veliko bolj bolelo.

* * *

M a t i : No, Lizika, kaj bi pa rada imela za svoj god?

L i z i k a : Veliko torto!

M a t i : In kaj še?

L i z i k a : Še eno torto!

M a t i : Ali — toliko tort sploh ne gre v tvoj želodček.

L i z i k a : Pa mi kupi še en želodček.

* * *

V silno deževni noči je bil poklican neki zdravnik k jako bogati dami. Preiskal jo je in potem s slavnostnim glasom rekel:

— Milostiva, svetujem vam, da takoj pokličete notarja in napravite testament.

= Za boga, je vzkliknila dama, kaj je moja bolezen tako nevarna?

— Tisto ne, je odgovoril zdravnik, bolezen ni prav nič nevarna, ampak zadelá vas bo kap, ko izveste, koliko zahtevam, da šte mé v taki noči po nepotrebem klicali.

* * *

Ž e n a : Ah — tako sem — nesrečna, — da si prelomil obljubo —

M o ž : Potolaži se! Če hočeš, ti pa kaj drugega obljubim?

* * *

S t a r a r i s t o k r a t : Ta novi čas je nekaj strašnega. Ta bedasti demokratizem onečašča naše najsvetejše pravice...

M l a d a r i s t o k r a t : Kako to?

S t a r a r i s t o k r a t : No, ali ni dovolj tega, da sme že vsak trgovski vajenec nositi — monokel?

* * *

Ž e n a : S kom si pa tako dolgo v veži govoril?

M o ž : Z nekim starim dobrim prijateljem, a ti ga ne poznaš.

Ž e n a : A tako! In starim dobrim prijateljem praviš ti »srček« in »angeljček«?

Najprej so govorili piskri in kastrole.

* * *

P r v i v i s o k o š o l e c : Ti se pa držiš kakor mila Jera. Ali se ti je kaj zgodilo?

D r u g i v i s o k o š o l e c : Izgubil sem svojo legitimacijo in zdaj ne vem, kaj studiram!

* * *

— Kaj ste pa že ves večer tako slabe volje, gospod sodnik?

— Poročni prstan imam v žepu svojega telovnika.

— Kaj je pa na tem?

— A imam ga v žepu tistega telovnika, ki sem ga dal ženi, da ga osnaži.

* * *

G o s t : Kaj pa ste imeli danes z gospodom profesorjem, da je bil tako hud?

N a t a k a r i c a : Poklical me je in me vprašal, kaj plava v juhi. Rekla sem mu: Vi ste pa lep profesor prirodoslovja, če še muhe ne poznate. In zaradi tega je bil potem hud.

* * *

Ž e n a : Ti naši sosedje so že neznosni. Čim začne Milka peti, pa že trkajo na zid. In še kako! Kaj praviš, kako bi spravili te ljudi iz hiše?

M o ž : To je vender lahko; Milka naj poje, pa bodo kmalu šli.

* * *

S o d n i k : Vas torej sploh ni bilo v gostilni, ko se je začel pretep?

P r i č a : Seveda ne, saj bi se bil sicer sam tudi tepel.

* * *

— Pepček, ali si se dobro imel pri večerji na dan mamičnega godu?

= Ne!

— Kako da ne?

= Kako naj bi se dobro imel, ko sem pa moral obljubiti, da se bom spodobno obnašal!

* * *

— Če me bo moj sosed še dolgo jezil, mu napravim tako, da bo pomnil.

= Kaj pa?

— Ženi bom kupil nov klobuk za sto kron, potem ga bo žena njegova tako trpinčila za enak klobuk, da bo obupal.

* * *

P r v i v o j a k : Majorjeva kuharica me ima pa le rada, dala mi je cvetlico.

D r u g i v o j a k : Mene ima pa še raje. Dala mi je pol klobase.

* * *

F a j m o š t e r J a k a : Ti, France, ali že veš, da je naš uradni list prinesel pornografično prilogo, kakor poroča »Slovenec« z dne 8. t. m. v svoji 56. številki.

F a j m o š t e r F r e n c e : Pa ja ni imel priložene Tonetove rdeče brošure?

* * *

N a j e m n i k : Prosim, gospod, v moji sobi kar prši s stropa, kadar je dež.

H i š n i g o s p o d a r : Napravite si pršno kopel!

* * *

V vojaški šoli.

O f i c i r : Povejte mi, zakaj pihava vedno zjutraj veter?

V o j a k : Ker je potem pri »cimerviziti« vihar.

* * *

Ž e ņ a : Kaj praviš, ali slišijo na oni strani ceste, kadar jaz na klavir igram?

M o ž : Gotovo! Čim začneš igrati, koj — zapro okna.

* * *

Prodajalec razkazuje v trgovini vse najraznovrstnejše blago. Dama gleda in občuduje in hvali blago na vse pretege, končno pa odide ne da bi bila kaj kupila.

T r g o v e c : Če se je tej gospe blago tako dopadlo, kako pa da ni nič kupila.

P r o d a j a l e c (jezen, ker se je brez uspeha trudil): Meni se cesarjev grad tudi dopade, kupiti ga pa ne morem.

* * *

O l g a : Kdaj bo pa tvoja poroka?

E m a : Hm — no to se ne mudi!

O l g a : Ti se boš torej poročila, kadar se bo že mudilo?

* * *

E v r o p e j e c : Ni ga lepšega pogleda, kakor če lovci pode leva!

Z a m o r e c : Oh, še veliko lepše je, kadar lev lovce podi.

* * *

F a j m o š t e r J a k a , gredoč sladko ginjen iz gostilne se podere na tla in se pobira ter govori svojemu spremljevalcu Janezu:

Danes imam pa tri šarže: sem opotekar, padar in fajmošter.

* * *

— Snoči je neki tat poskusil da bi mi izpraznil žep, pa moja žena je to preprečila.

= Ali je tatu prijela ali kričala . . .

— Saj je še zraven ni bilo.

= Kako je torej tatvino zabra- nila?

— S tem, da mi je ona že zjutraj doma izpraznila žep.

* * *

Učitelj: Veste, gospod gozdar, z vašim sinom sem prav zadovoljen, samo to napako ima, da nesramno laže.

Gozdar: Hm, hm. Čudno. A laže? Hm! Kje se je pa naučil? Moja žena se nikdar ne zlaže, no, mene pa tako ves dan ni doma.

* * *

— Za Boga — otroci — kaj pa mislite, da tako strašansko razgrajate in se zmerjate in razbijate —

— Igramo se: papa in mama.

* * *

— Črn trak na rokavu in na klobuku, črne rokavice — kaj pa to pomeni?

= Moja žena je ponesrečila — že pred tremi tedni — pa so mi šele danes pisali.

— Šele danes?

= Veš, ker je danes moj god!

* * *

— Vaš sin studira? Kaj pa hočete iz njega napraviti?

— Advokat bo! Veste, fant ima nepremagljivo strast se vtikati v tuje zadeve — naj mu to vsaj kaj nese.

* * *

Š k o f : . . . In, moji dragi novo posvečenci, tudi kot dušobrižniki na deželi ne pozablajte svojega prostega časa primerno uporabljati. Kdor pa se neče pečati z znanostjo ali s kako drugo tako oslarijo, naj pa tudi v prostem času moli . . .

* * *

— Kako pravite: da s svojim možem ne marate več živeti in da se hočete od njega ločiti?

— Na vsak način! Toliko bom še počakala, da bova v naglici praznovala srebrno poroko potem pa se dam ločiti.

* * *

S l u ž k i n j a : Gospod profesor, ravnokar sta se vam porodila dvojčka.

P r o f e s o r : Tako? Povejte to moji ženi — to spada v gospodinjsko področje.

* * *

Oče in mati se pripravljata na veselico. Ko sta oblečena se poslavljata od otrok:

A n i c a : Oh, mamica, kako si lepa . . . izgledaš kakor kaka kraljica . . .

P e p č e k : Ja, papa pa izgleda kakor kelnar.

* * *

G o s t : Slišite — krčmarica —
v tej juhi plava muha!

K r č m a r i c a : No, torej se je
vender enkrat začela spomlad!

* * *

G o s p o d : Kaj je pa to-le?

K m e t o v a l e c : To je umet-
no gnojilo.

G o s p o d : Kaj — zdaj torej ne
ponarejajo več samo denarja, ampak
celo gnoj?!

* * *

R a z k a z o v a l e c v m e n e -
ž a r i j i . Prosim, vaša milost, izvo-
lite sem stopiti. Tukaj, vaša mi-
lost . . .

F a j m o š t e r J a k a : Nikar
mi ne recite vaša milost . . . jaz sem
skromen človek . . .

R a z k a z o v a l e c : Oh, pro-
sim, vaša milost, pri nas je že tako,
da pravimo vsaki kravi vaša milost.

* * *

— Ker me je moja žena ves dan
trpinčila s tem, da je igrala na kla-
vir, sem jo pregovoril, da si naj iz-
bere prijateljico.

= Ali je to pomagalo?

— Hudiča je pomagalo! Prija-
teljico si je izbrala in zdaj igrata ves
dan štiriročno na klavir.

* * *

— Končno se mi je vendar posrečilo, da sem v srcu svoje žene izpodrinil psa. Zdaj ima mene vendar raje, kakor psa.

= Kako se je to zgodilo?

— Pes neče vsega žreti, kar moja žena skuha, jaz pa vse.

* * *

Polkovnik: Gospod adjutant, zakaj me pa niste spomnili, da je bil včeraj pogreb vpokojenega stotnika Koštrunoviča?

Adjutant: Oprostite, jaz sem pozabil...

Polkovnik: Pozabil, pozabil! Po vaši krivdi se nisem pogreba udeležil! Kaj si bo zdaj Koštrunovič o meni mislil!

* * *

Policijski uradnik: Vi ste tega gospoda včeraj s pestjo po obrazu udarili, da je ves otekel.

Čuk: Ne, to ni mogoče, jaz že osem dni nisem nikogar pobil.

* * *

Sodnik: Zdaj, ko so vse vaše priče zaslišane, vam povem, da se vam dokaz vašega alibija nikakor ni posrečil.

Obtoženec: No, pa poskusimo z drugim.

* * *

Tone: Strašni trenotki so to bili, ko sem se potapljal. Trikrat sem se pogreznil, predno so me rešili. Ko so me zapuščale moči, sem se spomnil vseh najvažnejših dogodkov svojega življenja...

Jože: Ali si se tudi spomnil, da sem ti pred tremi leti posodil dva set krom?

* * *

— Mislim, da se začne zdaj prav kmalu lepo spomladansko vreme.

— Iz česa pa to sklepaš?

— Moj poročni prstan me tišči.

* * *

Policijski nadstražnik: Zakaj pa mislite, da je bil ta psiček ukraden kaki dami?

Stražnik: Zato, ker se je, ko sem ga peljal na stražnico, pri vsaki modni trgovini ustavil.

* * *

Deček: Prosim, zamenjajte mi ta kolaček — namesto rozine je bila v njem velika muha.

Pek: To bi vsak rekel, prinesi muho, pa boš dobil za njo rozino.

* * *

V nemškem državnem zboru so se klerikalci ljuto pritožili, da so v neki pruski žrebčarni dali prvemu žrebcu ime »k o r a r«. — Da se to popravi, je »Društvo vzhodno-evropskih konjerejcev« dalo najboljšim svojim žrebcom ime »M a c o c h«, »Č e n s t o h o v e c« in »K u t a r«, odlikovani kobili pa ime »P o b o ž - n a H e l e n a«.

* * *

Župnik je izvedel, da je neki fant poljubil prednico Marijinih devic. Poklical jo je k sebi, jo zaslišal in potem razsodil:

— Fant te je siloma poljubil, ti ga moraš tožiti, ker te je s tem razžalil.

= Ah, prosim gospod, je rekla devica, tožila pa ne bom, veste, jaz sem namreč njega tudi — razžalila.

* * *

Potepuh se je vtihotapil v hlev znanega posestnika in je tamkaj prenočil. Gospodar ga je zjutraj zasačil in ga z nekaterimi zaušnicami odpodil.

»Zlodej grdi,« se je jezil potepuh. Zadnjikrat mi je dal dve zaušnici, danes pa že štiri, zdaj je že ta človek začel z v i š e v a t i s t a n a r i n o.

* * *

Stotnik: Vi ste prostovoljno prišli k vojakom. Lepo, lepo! Kaj pa ste po poklicu?

Vojak: Slikar. Moja posebna stroka je slikanje vojnih prizorov.

Stotnik: A tako — in zdaj najbrž mislite, da bomo zaradi vaših packarij hitro začeli vojsko z Italijo.

* * *

Fajmošter Jaka se ga je na volilnem shodu nekrščansko nalezal in je potem težkih korakov ubiral pot proti domu. Z eno roko se je opiral ob zid, z drugo pa ob palico. Nesreča je nanesla, da mu je palica, lepa nova palica padla iz rok. Fajmošter Jaka jo je nekaj časa zamišljeno gledal in potem je rekel:

Če te vzdignem, padem sam, če pa padem, me pa ti ne boš vzdignila ...

In pustil je novo lepo palico na cesti ...

* * *

— O, gospodična, kako ste lepi! Kakor pomladansko jutro. Ves očaran sem. Tako lepa ste, tako ljubezniya ...

= Žal mi je, gospod, da jaz ne morem kaj takega o Vas reči.

— Ali ne morete? Pa si pomagajte, kakor sem si jaz: zlažite se!

* * *

— Čudne navade imajo ti Turki. Ženin in nevesta na primer se ne moreta pred poroko videti!

— Pri nas se pa navadno zgodi, da se po poroki ne moreta videti...

* * *

N a t a k a r i c a: Gospod, eden gostov bi rad z vami govoril.

K r č m a r: Če je to tisti gost, ki je dobil zajca, potem recite raje, da me ni doma.

* * *

— Gospod primarij, ne najdem besedi, da bi vam primerno izrazil svojo hvaležnost. S svojo čudovito spretnostjo in znamenito vednostjo ste s težko operacijo moji ženi ohranili življenje in lepoto, rešili mojim otrokom mater, meni ljubljeno družico...

— Nič se mi ne zahvaljujte, saj to je vse skup od muh.

* * *

Pepček je pregovoril očeta, da ga je peljal v menažarijo. Ves iz sebe se je Pepček zapodil naprej.

Oh, ata, pogledjte no, kakšne zverine so tu. Oh, ata, pogledjte, to je pa kamela! Oh, ata, pogledjte, to je pa afna. Oh, ata, pogledjte, to so pa naš kaplan.

* * *

Fajmošter Jaka ni hotel dovoliti bogatemu samomorilcu cerkvenega pogreba. Samomorilčeva vdova se je pismeno obrnila do škofa. Pismu priloženi bankovci so škofa prepričala, da je mrlič vreden cerkvenega pogreba in pokopanja v blagoslovljeni zemlji. Škofovemu povelju se je Jaka uklonil, koj po pogrebu je pa neutolažni vdovi s krščansko nežnočutnostjo rekel:

Veste, obveljala je pa le moja! Dal sem namreč izkopati devet čevljev globok grob, zemlja je pa samo šest čevljev globoko blagoslovljena.

* * *

Gospa A.... in te vojske, ki jih imam z možem zaradi oblek! Strašno!

Gospa B.: V tem oziru se pa jaz ne morem pritožiti. Moj mož mi nikoli ne odreče ne klobuka, ne obleke. Lahko si kupim kar hočem, samo če dobim vse — na puf.

* * *

— Glej to je profesor Sitnač — to ti je glavica — devet jezikov ve...

— Beži, beži! Ko sem ga napumpal za 20 K, še slovenski ni razumel.

* * *

Silno zadolžena gospa Valjavka se je zaprla pred svojo plačilo starih dolgov zahtevajočo šiviljo in je pooblastila svojo služkinjo, naj odpravi šiviljo, kakor ve in zna.

Šele čez dve uri je služkinja potrkala na vrata jedilne shrambe v znamenje, da je šivilja odšla.

Služkinja: Oh, gospa, to vam je bila vojska. Šivilja se je vsedla kraj vaše postelje in je prisegla, da ne gre proč, dokler ne dobi denarja, pa magari če začne hiša goreti. Dve uri se je z menoj prepirala.

Gospa: In kako si jo na vsezadnje vendar odpravila?

Služkinja: Ujeto miš sem spustila pred njo, pa je bežala, kakor bi jo sam zlodej podil.

* * *

Zdravnik: Mrzlico ste imeli? Hudo mrzlico?

Pacijentka: Strašno mrzlico!

Zdravnik: Ali ste celo z zobmi šklepetali?

Pacijentka: Z zobmi — veste — te sem pa ravno takrat imela na mizi.

* * *

O č e: Vi bi vzeli mojo hčer tudi če bi ne imela nobenega groša dote?

S n u b e c: Da, če bi ne imela niti ficka, bi jo vzел...

O č e: Po tem takem vam je pa ne dam; trotelna pa le ne maram imeti v družini.

* * *

M e ž n a r: E, gospod tehant, slab postajam... noge mi pešajo...

T e h a n t: E, starava se pač, starava...

M e ž n a r: E, kaj vi, gospod tehant... a jaz sem še starejši osel, kakor ste vi.

* * *

Strokovni učitelj na gospodarski šoli izprašuje iz rastlinstva.

— Povejte mi, kaj veste o rastlini, ki ji pravimo Avéna satíva, vpraša nekega učenca.

= Avéna satíva je navadna grašica.

— Vi tepec — to vam pa vendar vsak konj lahko pove.

* * *

— Ti si službo odpovedal? Ali mar s šefom ne izhajaš?

= S šefom že, pa ne s — plačo. —

* * *

Gospodična Ema popisuje zbranim prijateljicam lastnosti svojega ženina in opazuje z veseljem, s kako zavistjo jo poslušajo prijateljice. Med temi je tudi pisateljica gospodična Olga. Obrnivši se k njej reče nevesta:

— Da, in še to dobro lastnost ima moj ženin, da takozvanih duhovitih žensk ne more trpeti.

= To sem si koj mislila, ko sem slišala, da se je s teboj zaročil, je hladnokrvno odgovorila pisateljica Olga.

* * *

Žid bi bil rad spravil v denar 36 ne več modernih bluz, pa jih ni maral nihče, tudi ne po 8 K, dasi je trgovca stala ena 10 K. Izmisli si zviti trgovec, naredi šest zavojev, dene v vsako po šest bluz in jih razpošlje svojim odjemalcem z dopisom: »Tu vam pošiljam štiri bluze po 12 K. Upal je, da bodo mislili odjemalci, da se je zmotil za dve bluzi in se bodo polakomnili in brž vzeli šest bluz za 48 K, on pa da bo dobil ravno toliko, kakor za šest bluz po 8 K. Čez teden dni mu vrnejo vsi odjemalci pošiljatve, češ, da ne sprejmejo bluz. Ko odpre pošiljatve, vidi, da so v vsakem zavoju samo po štiri bluze.

* * *

Na potapljajoči se ladji sredi oceana jokajo vsi potniki in tarnajo, ker se ni mogoče rešiti, le Abraham Lurškavoda se smeje. Vprašajo ga, zakaj se smeje, on pa odvrne: »Zakaj bi se jokal, saj se ne potaplja moja ladja.«

* * *

Župnik: Naš novi kaplan so pa čuden gospod! Ne kade, ne kvar-tajo, ne kolnejo, ne pijejo . . .

Mežnar: Eja?

Župnik: Res je! Ne pijejo! In žensk tudi ne marajo.

Mežnar: Slišijo, gospod župnik . . . naj ne zamerijo . . . morda pa novi gospod kaplan sploh niso duhovnik, ampak kak slepar?

* * *

Katehet Mrcina: »No Jakec, zakaj so naš presvitli škof odpravili na Kranjskem praznike?«

Jakec: »Zato ker so nam postavili na jubilejnem mostu štiri nove evangeliste!«

Katehet Mrcina: »No kateri pa so, povej jih po imenu!«

Jakec: Kranjski evangelist lintvern Šusteršič, lintvern Krek, lintvern Pegan in lintvern Zajec.

* * *

— Slišite, gospod Žvokelj — ali ste vi kaj v sorodu s Tomažem Žvokljem?

— No ja, tako v daljšem sorodstvu sva; jaz sem namreč prvi sin moje matere, on pa enajsti.

* * *

Fajmošter Jaka je bil pri grajščaku povabljen na kosilo. Po obedu je vzel vilice in si začel trebiti zobe. Hišina je naglo prinesla skodelico z zobotrebcami in jih ponudila Jaki. Ta pa je zaničljivo odmahnil in rekel:

»Hvala — sem že sit.«

* * *

Oficijant Česen se je tako dolgočasil na umetniški razstavi, da je vzbudil občno pozornost. Slikar Matavivec, njegov znanec, je pristopil k njemu in da bi vzbudil njegovo zanimanje za razstavljene umotvore, mu je rekel:

»Pojdi, Česen — portret tvojega šefa je razstavljen — pojdi gledat.«

»Sem že videl.«

»Pa ga še enkrat poglej; jaz ti bom vse razložil . . .«

»Ne grem.«

»Zakaj pa ne?«

»Slika je preveč podobna originalu; če jo vidim, imam skušnjavo, da bi zlodja za uho vsekal . . .«

* * *

Ž e n a: Torej šele zjutraj si našel domu? Ti pijanec pijani — ali veš, koliko je ura? Pol šestih zjutraj! Kje si pa spet pijančeval?

M o ž: Uh — pri — hk — damski kapeli — hk —

Ž e n a: Ha — torej pijanec in pohotnež. Mera je polna — —

M o ž: Ravno prav — hk — jaz sem še zmerom — hk — žejen.

* * *

Iz ljubezenskega pisma posojilničnega uradnika:

» . . . Končno ti pošiljam 1000 — (beri: tisoč) vročih poljubov. — Tvoj Nace.«

* * *

Mežnar Jakec je prišel v Ljubljano in je na kolodvoru ustavil izvoščeka.

»Slišite, mož, koliko pa zahtevate do »Ljudskega doma«?«

»Naj bo — dve kroni.«

»Hvala! Hotel sem samo izvedeti, koliko prihranim, če grem peš.«

* * *

G o s p o d i n j a: Slišite — Ana — vi ste razbili Gregorčičev kip . . .

A n a: Ah, gospa, nič si iz tega ne storite — Gregorčič je vendar nesmrten.

* * *

Š t i b e l c - K a t r a : . . . P o m i -
sli, ko sva se snoči s »Ta rdečim Ja-
katom« sprehajala po Mirju, je rekel,
da bi me rad poročil. Kaj praviš, ali
bi ga vzela?

R o z o l i - M a r i c a : Jaz bi ga
koj vzela, zakaj priden je, kar se da.

Š t i b e l c - K a t r a : Ta — pri-
den — kdaj pa kaj dela?

R o z o l i - M a r i c a : Zmerom
— podnevi fehta, ponoči pa krade.

* * *

— Ne vem, kaj bi s svojim fan-
tom naredil. Strašno je sirov, nobene
avtoritete ne prizna in za posledice
svojega početja se niti ne zmeni
ne . . .

— No, tak fant je vendar rojen
za šoferja.

* * *

Fajmošter Jaka je sedel za mizo
in je imel pred sabo veliko steklenico
brinovca. Ravno ko jo je vnovič vzел
v roke, se je na vratih prikazal rde-
čenos postopač.

»Prosim, velečastiti gospod žup-
nik . . . ubog vandrovec . . .«

»Hm — hm — ali radi šnop-
sate?«

»Prosim — velečastiti gospod
župnik — ali je to povabilo, ali je za-
slišanje?«

* * *

G o s p o d: Prišel sem, gospod slikar, da bi mi napravili sliko moje ranjke žene.

S l i k a r: Z veseljem, častiti mecen, z velikim veseljem. Ali imate kako dobro fotografijo pokojne milostive?

G o s p o d: Fotografije nimam, ampak tu sem vam prinesel njeno baroko, njeno zobovje, njeno bluzo in njenega mopselna, kateremu je bila prav podobna. S takimi pripomočki jo boste vendar pogodili!

* * *

O č e: Knjigovodja Črv bi rad našo Malko vzeti. Ti si znan z njegovimi tovariši, ali bi ne mogel izvesti, kakšne so njegove denarne razmere?

S i n: E, to pa hitro izvem — kar napumpal ga bom, pa bom vedel, pričem da je.

* * *

Hišina je pri pospravljanju vrgla veliko vazo na tla, da se je razletela na tisoč drobcev. Žvenket je privabil gospodinjo.

— Kaj — vazo si razbila? Plačala jo boš . . . Škoda, ki jo delaš, je sploh dosti večja, kakor tvoja plača. Kaj naj pa storim?

— Prosim — naj mi pa plačo zvišajo.

* * *

— Saj se ne da povedati, kake križe imam s svojim možem. Strašen pijanec je. Vse zapije. Zdaj ima le še obleko za delavnik, praznične obleke pa ne . . .

= Gotovo računa na to, da bodo prazniki odpravljeni.

* * *

G o s p a (pri obisku svoje prijateljice): Kaj toliko perila imaš?

P e p č e k : O, še veliko več ga imamo, pa je v zastavljalnici.

* * *

S t r i c : Kaj — oženiti se hočeš? Ljuba duša — premisli dobro. Ali te nič ne plašé mnogoštevilne ločitve?

N e t j a k : Kaj še! Ravno nasprotno. Ravno ločitve mi dajo pogum, da se poročim.

* * *

— Kako se ti dopade moj novi klobuk?

= Izvrstno! Jaz sem pred tremi leti imela ravno takega.

* * *

U č i t e l j : Kako vpliva vreme na Eskimake, ki žive v deželi večnega snega in ledu.

U č e n e c : Zebe jih.

* * *

Župnik: Poglejte, Gregorač . . . lepo posestvo imate . . . nič dolga . . . v hlevu osem repov . . . 36 let ste že stari . . . zakaj se pa ne oženite?

Gregorač: E, saj veste, gospod župnik, da prerekanja in pretepanja ne maram. Žive dni se nisem pretepal, pa se ne bom.

* * *

Gozdni čuvaj dobi v gozdu tatinkega lovca in ga ustavi.

— Kaj pa imaš tu v našem revirju s puško iskat?

— Oh, tako sem obupan, da sem šel semkaj, da bi se ustrelil.

* * *

Sodnik: Ali ste bili že kdaj kaznovani zaradi prehitre vožnje?

Izvošček: Ne — ampak osem dni sem bil zaprt zaradi prepočasne vožnje.

Sodnik: To vendar ni mogoče!

Izvošček: Pa je le res! Če bi bil prehitro vozil, bi me ne bili vjeli, ko sem podrl nekega policaja.

* * *

— Vi hočete vzeti mojo hčerko, pa še službe nimate?

= Ravno vsled tega imam čas za ženitev!

* * *

— Ali ni to čudno, da nam ravno največje malenkosti delajo največje skrbi?

— Res je! Če grem zvečer iz krčme domov, me še nikoli ni skrbelo, če najdem hišna vrata, zmerom me pa skrbi, kako bom spravil ključ v ključavnico.

* * *

V o j a š k i z d r a v n i k: Kaj Vam pa je?

F r a j t a r: V želodcu imam bolečine.

V o j a š k i z d r a v n i k: Kaj bi tako govoril! Trebuh Vas boli! Zapomnite si: bolečine v želodcu imajo samo gospodje oficirji!

* * *

G o s p o d C a g o v e c: Ježeš — žena, Sidonija — ali si slišala — nekdo vrata odpira — razbojniki gredo — kakor v Parizu je že v Ljubljani — ali slišiš — že spet — Ježeš.

G o s p a C a g o v k a: Nikar se ne boj — Ježeš! — A saj ni nič — le pomiri se — saj imamo policaja v hiši.

G o s p o d C a g o v e c: Ali res — a — od kdaj pa?

G o s p a C a g o v k a: Že tri dni — jaz sem ga prosila, naj vsak večer pri kuharici spi . . .

* * *

— Gospodična Marica, danes je tako krasen spomladanski dan in jaz sem tako dobre volje, da bi bil v stanu napraviti kako prav veliko neumnost.

= To je pa lepo! Veste kaj — zasnite me!

* * *

To žnik: Povejte mi po pravici, gospod doktor, kaj mislite, ali dobim svoj denar?

Advokat: Mislim, da ga bova dobila.

* * *

— Včerajšnji koncert — ah — res zame je bil krasen užitek.

— Tako? Kaj si pa dobrega papcal?

* * *

— Jaz sem nekaj iznašel — nekaj velikanskega! Saj veš, da imajo zdaj že elektroštevce, vodoštevce, računske stroje . . .

= Da!

— Jaz sem zdaj iznašel stroj, ki šteje izgovorjene besede.

= E, ali res?

— Da! Za poskušnjo sem ga postavil v salon, ko je moja žena imela dve prijateljici povabljeni na kavo...

= In kako se je stroj obnesel?

— Razletel se je!

* * *

Turist: Slišite, oča — jeli tisto-le oni stolp, v katerem so v starih časih grajščaki pustili ljudi od lakote umreti.

Kmet: Časih so se v tistem stolpu samo dobro imeli, ampak danes puste tu notri umirati ljudi od lakote. V tem stolpu stanuje namreč naš učitelj.

* * *

Nevesta: Torej zdaj vendar že enkrat povej, kdaj se bova poročila.

Professor: Kadar ne bo v tvojih ljubezenskih pismih nobene slovnične napake več.

* * *

Gospa: Slišite, Urška, kje pa Vi izveste vse te novice? Jaz sem Vam vendar odločno prepovedala postajanje po stopnjicah, pred hišo in tako dalje.

Služkinja: Saj nič ne postajam — zdaj se s prijateljicami kar telefonično pomenimo.

* * *

— Papa, kaj je pa to mecen?

— Mecen je gospod, ki vzame vsako sliko naših slikarjev.

— A tako? Zakaj pa pravijo temu mecenu vsi ljudje eksekutor?

* * *

K r i t i k (bankirju, čigar hči je poročena s slikarjem): Slike Vašega zeta pričajo, da ima lep talent, ampak marljiv ni, malo ustvarja . . .

B a n k i r: Za božjo voljo, nikar mu tega ne povejte, saj moram že tako jaz kupovati vse njegove slike.

* * *

U č i t e l j v š o l i: . . . Tedaj je pa Bileanov osel odprl usta in je rekel: . . . Pepček, če ne boš pazljiv in miren, ti navijem ušesa . . .

* * *

S o d n i k: Kaj ne, gospod svedok, Vi ste bili mesarski pomočnik?

P r i č a: Prosim, slavno sodišče: da!

S o d n i k: In kaj ste zdaj?

P r i č a: Prosim, slavno sodišče, zdaj sem bivši mesarski pomočnik.

* * *

K o r i s t k a: Veste . . . gospod doktor . . . Vi se mi prav dopadete . . . in . . . no, ne bo Vam žal . . . veste . . . jaz sem jako razumna, zvesta . . . in zelo poštenega življenja . . .

Č e s t i l e c: Ali ljuba gospodična, za razumnost, zvestobo in pošteno življenje imam jaz vendar že svojo ženo . . .

* * *

— Ti, kaj praviš — ali imajo v nebesih tudi kaj pijače?

= Veš da — kako bi pa drugače izveličani ves dan prepevali.

* * *

Z d r a v n i k: Zdaj, ko sem Vas preiskal, milostiva, že lahko določno povem, kako je z Vami. Vi pač mnogo posedate. Vi jeste veliko preveč in . . . kako bi rekel . . . mja . . . kako bi se spodobno izrazil . . . mja, Vi preveč jeste in premalo izdajate . . .

B o l n i c a: Ah, to je prav, da ste mi to pričo mojega moža povedali. Ravno danes je razsajal, da preveč izdajam, ker sem si kupila nov klobuk za 60 kron.

* * *

Kaplan Joško je napravil z Marijini devicami izlet v Ljubljano. Ko so si ogledali različne znamenitosti, so šli še v menažerijo, kjer so se Marijine device posebno zanimale za opice.

»Oh, kako čudno gleda ta aŕna in kakšne žile ina,« je vzkliknila prednica Marijinih devic kažoĉ pri tem na šimpanza. »Kako neumna mora biti to žival!«

»Zakaj?« je vprašal kaplan Joško in je modro dostavil. »Morda ima več pameti, kakor mi vsi skupaj.«

* * *

— Jaz sem na grob mojega moža nasadila same vijolice; vijolica mu je bila najljubša vseh cvetlic.

— Jaz bom pa na grob svojega moža nasadila brinje, ker mu je bil brinjevec najljubši vseh šnopsov.

* * *

Ahacelj se toži z Behaceljem za posestvo. Pred obravnavo vpraša Ahacelj svojega odvetnika, če bi morda ne bilo dobro, da pošlje sodniku par gosi. Odvetnik mu to odločno odsvetuje in pripomni, da izgubi čisto gotovo pravdo, če to stori. Drugi dan je dobil Ahacelj pravdo. Po obravnavi mu odvetnik čestita in pripomni, da bi bil čisto gotovo izgubil pravdo, če bi bil poslal sodniku gosi. Ahacelj pa odvrne samozavestno: »Jaz sem dobil pravdo zato, ker sem poslal sodniku par gosi, toda priložil sem Behacljevo vizitko.

* * *

A d v o k a t : Vaš račun znaša 1875 kron.

K l i j e n t : 1875 kron? Prokleta je draga ločitev zakona. Še dražja je, kakor poroka.

A d v o k a t : To je že res — ampak zato je tudi veselje večje.

* * *

Iz pridige fajmoštra Kolovratarja: Mi duhovniki, smo posredovalci med bogom in vami; mi moramo skrbeti, da se bo vam, predragi farani, godilo na onem svetu dobro, nam pa na **tem**.

* * *

— Torej so vam zdaj na Hrvaškem razveljavili vse postave?

— Beži, beži, pri nas na Hrvaškem sploh nismo nikoli postav imeli.

* * *

— Glej, kako je hitro šlo. Prijatelj Janez je bil še sinoči v naši družbi, tako srečen in zadovoljen je bil in vesel...

— Kaj se mu je pa zgodilo?

— Danes zjutraj se je oženil.

* * *

Mati: Dovolite, gospod učitelj, da vas vprašam, kako pa kaj napreduje moja hčerka pri igranju na klavirju.

Učitelj: Vse bi bilo prav, če bi se le ne držala tako krčevito svetega pisma.

Mati: Svetega pisma — a kako pa to?

Učitelj: Pri njej desnica nikoli ne ve, kaj dela levica.

* * *

Velik podjetnik je prišel nadzorovat eno svojih stavb in je zagledal med delavci človeka, ki je držal roke v žepu in gledal, kako drugi garajo. Podjetnika je prevzela jeza.

— Slišite vi, je zakričal na moža, zdaj sem vas pol ure opazoval in zdaj mi je vašega lenuštva dovolj. Tu imate deset kron — nič ne ugovarjajte — spravite se, in če vam ni prav, pojdite me tožit.

Ko je mož z denarjem odšel, je podjetnik povedal polirju, kaj se je zgodilo.

— Ali, gospod, je dejal polir, saj ta človek ni bil še najet, ampak je prišel le vprašat za delo.

* * *

— Ti, kaj pa je z majorjem Holečkom — tako ti hodi, kakor bi bil bolan.

= Nič čudnega. Na zadnji vaji je pri naskoku na sovražnika tako ponesrečil, da stoji z eno nogo že v — civilu.

* * *

— Kaj je pa profesorju Zvezdovcu — videl sem ga, da ga je sluga za roko vodil.

= Veš, on se peča toliko z astronomijo, da se na zemlji že več ne spozna.

* * *

O n a: Ah, danes sem naletela na jako vljudnega in ljubeznivega gospoda . . .

O n: Kje pa?

O n a: Na ulici. Po nesreči sem ga z dežnikom dregnila v oko. Rekla sem mu: Oprostite, gospod . . . On je pa rekel: Nič, nič — saj mi ostane eno oko.

* * *

G o s p o d i č n a: Ah, da . . . spominjam se Vas, gospod . . . da . . . ali me niste pred petimi leti zasnubili in jaz sem Vam dala košarico?

G o s p o d: Da, res je . . . in veste, za tisto košarico sem Vam od srca hvaležen.

* * *

B o d o č i t a s t: Ljubi gospod — zdaj mi pa povejte, kaj ste študirali.

S n u b e c: Filozofijo!

B o d o č i t a s t: Filozofijo! Lejte, to me pa res veseli, zakaj pri moji hčeri boste potrebovali veliko filozofije!

* * *

G o s p a: Nežika, zakaj si pa zapustila svojega dimnikarja?

N e ž i k a: Ker je tako strašno grd, kadar se umije.

* * *

— Ali si pred svojo nevesto pokleknil, ko si ji razodel svojo ljubezen?

— Ni bilo mogoče, ker mi je ona na kolenih sedela.

* * *

M o ž: Nov klobuk hočeš, nov klobuk. Tristo medvedov, kje pa naj dobim denar?

Ž e n a: To je tvoja skrb. Jaz te nisem vzela, da bi ti dajala finančne svete!

* * *

Blizu pokopališča nastanjeni gostilničar, je po vsi okolici svoje hiše nabil lepak s sledečo vsebino:

Pozor — pogrebci!

Prijazne sobe za žalujoče, ki se hočejo v samoti najokati, se dobe v krčmi »Pri mastni Jeri«. Vedno goraka in mrzla jedila, najboljša vina, pivo in likerji. Gramofon na razpolago.«

* * *

G o s p a (služkinji, ki v kuhinji hudo kašljala): Če bo moj mož vprašal, kdo je v kuhinji tako strašno kašljala, recite, da sem to jaz bila. Ali razumete?

S l u ž k i n j a: Na svetu pa res ni nič pravice — jaz moram kašljati, v Opatijo pojde pa gospa.

* * *

Učitelj: Kaj pa vlečeš mačko za rep?

Učenec: Saj je ne! Jaz jo le za rep držim, ona pa vleče.

* * *

Mož: Kaj si pa danes tako zamišljena?

Žena: Jaz zamišljena?

Mož: Da — saj že dvajset sekund nisi nobene besede izpregovorila.

* * *

— Snoči sem v Šelenburgovi ulici srečal nekega gospoda . . . ti, čim sem ga ugledal, sem se koj nate spomnil.

= Ali mi je tako podoben?

— Ne, podoben nič, ampak on mi je tudi že več mesecev dvajset kron dolžan.

* * *

Sodnik: V imenu njegovega veličanstva . . . vi ste torej oproščeni.

Obtoženec: Pa jaz sem bil pet mesecev v preiskovalnem zaporu.

Sodnik: Ne morem pomagati.

Obtoženec: Prosim . . . ker sem bil pet mesecev po nedolžnem zaprt . . . ali smem na ta račun kaj malega ukrasti?

* * *

O č e: Torej Pepček, povej zdaj, kako se ti dopada nova mamica, ki smo jo dobili.

S i n k o: No, prav čedna je, če nam je le ne bodo vzeli, kakor gramofon, ki ga nisi plačal.

* * *

K a t e h e t: Kaj je Bog rekel kači v paradižu?

U č e n k a: Po trebuhu se boš plazila in celo življenje boš prah brisala.

* * *

— To pa moram že reči, prijatelj, kar si oženjen, ti na obleki nikdar ne manjka noben gumb.

— Da; veš, moja žena me je že na ženitovanjskem potovanju naučila gumbe prišivati.

* * *

Polizobražena gospa, ki je silno ljubila tuje besede, se je oglasila pri zdravniku:

— Ah, gospod doktor, enkrat vas moram pa res insultirati — v glavi imam strašne konfekcije.

— Potem, je odgovoril hudomušni zdravnik, pojdite v hipoteko in si kupite za dvajset vinarjev rinoserosolja, pa vam bo kmalu pomagano.

* * *

M l a d a g o s p a: Tri dni sem omožena, pa imam že težave. Predvčerajšnjim je obolela kuharica in jaz sem morala sama kuhati.

P r i j a t e l j i c a: Ali je kuharica že ozdravila?

M l a d a g o s p a: Da, kuharica je zopet zdrava, a zdaj je obolel moj mož — pokvaril si je želodec.

* * *

— Torej zdrav, prijatelj in dobro se imej! A — kaj sem že hotel reči? Da! Ali že veš, kaj se je snoči zgodilo prijatelju Siratki?

= Ne!

— Ne? Oh, to ti je revež — snoči je pobegnil z mojo ženo.

* * *

Pisar Artur Lakota se je plaho zganil, ko je stopil njegov šef pred njega.

Slišite Lakota, tu se pri prepisovanju napravili veliko napako. Koncept je pravilen — kako pa da ste zapisali napačne številke?

Oprostite, gospod šef... jaz sem mislil...

Dragi gospod Lakota — vi ste dosti preslabo plačani, da bi mogel in smel od vas zahtevati, da bi pri delu tudi kaj mislili!

* * *

Služkinja: Gospodična, gospodična... v veži stoji mlad gospod... prav čeden... pa šteje gumbe na telovniku... ali bi, ali ne bi...

Gospodična: Kaj pa misliš?

Služkinja: Gotovo ugiba na gumbe, ali naj gre k zobozdravniku v prvem nadstropju, ali naj vas zasnuje.

* * *

Gospod katehet je vjel Pepčka na nesramni laži. Z ostrimi besedami mu je očital ta greh in je svoje opomine končal z besedami: »V tvoji starosti se jaz nisem nikdar zlagal.«

»Prosim,« je rekel Pepček, »koliko ste pa bili stari, ko ste začeli lagati?«

* * *

Gost: Saperment, to je pa posebna kapljica!

Krčmar: A — vam ugaja?

Gost: Saperment — to pa moram reči — jaz se na take stvari razumem. —

Krčmar: Tako? Če smem vprašati, ali morda kupčujete z vinom?

Gost: Ne — ampak z jesihom.

* * *

Skrbna deklica: Oh, mama, mene pa vedno glava boli, ker toliko mislim.

Lahkomišljeni bratec: Hm, kako si nespametna! Naredi tako, kakor jaz — jaz nikoli nič ne mislim.

* * *

— Veš, prijatelj, če stoji človek tako - le na obrežju neskončnega morja, kadar meče visoke valove, z neba pa grmi in treska, oh, takrat šele spozna vso svojo ničevnost.

— Oh, prijatelj, to spoznavam jaz cenejše — doma, kadar se pogovarjem s svojo ženo.

* * *

Visokošolec: Ja, slišite gospa, jaz sem vam vendar rekel, da me zbudite ob polu 7. zjutraj — zakaj pa tega niste storili?

Gospodinja: Ker takrat še sploh niste bili doma.

* * *

Korporal: Prostovoljec Krokhar!

Prostovoljec: Hier!

Korporal: Kako se pa obračate. Zapomnite si že enkrat, da niste več v civilu — in da se tu neha vsa civilizacija. Ali ste razumeli?

* * *

— Kaj se je Mici omožila?

= Da!

— Koga je pa vzela?

= Oh, veš, cirkuškega umetnika.

Njen mož se zna zvijati kakor kača in živi od tega.

— Kako se pa razumeta?

= Veš, da dobro, saj ima Mici vendar moža, ki ga lahko okrog prsta ovije.

* * *

V dolenske Toplice je prišel siten Ljubljčan in je najprej temeljito izpraševal, če toplice pomagajo ter je vsakemu, ki ga je hotel poslušati, na dolgo in na široko razlagal svoje bolezni. Naposled je naletel na starega kmetiča, ki ga je verno poslušal, kakor bi slišal kako pridigo.

»Torej, mož,« je rekel sitni Ljubljčan, »vi ste mož izkušen, povejte mi na svojo vest, ali so te toplice res dobre.«

»Res, gospod. Boljših ne morete dobiti. Mene pogledajte. Ko sem jaz prišel sem — o kakšen sem bil. Hoditi nisem mogel, ves sem bil slab, brez las in brez zob...«

»Ježeš,« se je začudil Ljubljčan. »Ježeš — ja, koliko časa ste pa že tu?«

»Jaz sem tukaj rojen.«

* * *

Sodnik: Pred tremi leti ste bili obsojeni, ker ste ukradli suknjo, a zdaj ste spet ukradli suknjo.

Obtoženec: Prosim, gospod sodnik — saj vi bi tudi nobene suknje ne nosili dlje, kakor tri leta.

* * *

Bodočita st: In da boste vedeli, dote ne dam svoji hčeri nič; po moji smrti dobi vse.

Snubec: Prosim . . . kdaj primeroma pa mislite, da boste umrli?

* * *

Fajmošter Jaka je razkazoval družbi odličnih tujcev svojo cerkev in ji je pokazal tudi kapelo, kjer se vrše poroke.

— To je torej tisti prostor, kjer se zgode največje neumnosti na svetu — je zaklical eden tujcev.

Fajmošter Jaka je malo pomežikal, potem je pa sramežljivo izjavil:

— O, ne — tisti prostor je pa moja pisarna v farovžu.

* * *

Sodnik: Torej vaš prijatelj vas je s slamico požgečkal za ušesom in vi ste na to postali ofenzivni.

Obtoženec: A, kaj ofenziven! Za uho sem ga vsekal.

* * *

M o ž: Za koga pa pleteš tele nogavice?

Ž e n a: Za naše dobročelno društvo.

M o ž: Povej mi vendar naslov tega društva — morda mi podari par celih nogavic.

* * *

K u h a r i c a: Vi ste pa lep prekajalec! In kakšen mož - beseda! Že tri dni mi obljubljate, da mi pripravite prasičevo uho...

P r e k a j a l e c: Ali... če ga nimam — to pa vendar ne boste zahtevali, da naj si ga od lastne glave odrežem.

* * *

P e p č e k: Mamica, ali mora iti Mici danes v šolo? Pravi, da jo vse boli.

M a t i: A res, Mici? Kje te pa najbolj boli?

M i c i: V šoli.

* * *

Ž e n a: Vidiš, takega moža bi jaz rada imela, kakor je oficijal Špeh. Ta je svoji ženi rekel, naj si gre pogledat spomladanske klobuke po dvesto kron.

M o ž: Ali sem ti jaz že kdaj branil, da greš pogledat klobuke, magari če so po tisoč kron?

* * *

Kuharica: Fant, fant — ne vem, če me imaš še tako rad kakor nekdanj.

Korporal: Imam te ravno tako rad. A kako si prišla na to misel?

Kuharica: Vidiš, kadar sva v začetku najinega znanstva sedela v gostilni, si ti plačal za naju oba; pozneje si ti plačal zase, jaz pa zase, no, in zdaj moram jaz plačati za oba...

* * *

Avtomobil je podrl berača in mu zlomil obe nogi. Lastnik avtomobila obišče berača v bolnici in mu da za vsako zlomljeno nogo tisoč kron.

»Ah,« je zavzdihnil berač, »škoda da da nima človek štirih nog.«

* * *

Fajmošter Jaka je po dolgem času obiskal Ljubljano in se ga je v prijateljski družbi pošteno nalezel. Ko je kolovratil proti kolodvoru, je slučajno zapazil, da je ulica vsa preprežena z brzojavnimi, telefonskimi in tramvajskimi žicami. Začuden je obstal, dolgo ogledoval omrežje žic in naposled zavzdihnil.

»Ježeš, Ježeš, Ljubljana izgleda kakor kaka k i t a r a. Ni čuda, da so ljudje tako poskočni!«

* * *

— Zakaj ste pa dali v svoji novi hiši napraviti vse tako ozko: vrata, stopnice, -okna ...

— Zato, da mi ne bi mogla kaka stranka vtihotapiti klavirja.

* * *

Literat Hlastač je sklenil, da si konča življenje. Stanovanje mu je bilo odpovedano, v gostilnah ni imel kredita niti za pol klobase, založniki so bežali pred njim ... Ker se iz naravne antipatije do vode ni hotel vtopiti, obešenje pa je smatral za neestetsko, se je odločil, da se zaduši. Oglje je dobil »na posodo,« je zložil na podzelenici svoje gospodinje, zamašil ključavnico in začel prižigati.

»Na posteljo bom legel — in med lepimi sanjami umrl.«

V tistem trenutku je vstopil v sobo slikar Zelen.

»Kaj pa delaš?«

»Na smrt se pripravljam. Zadušil se bom. To je najlepša smrt in najcenejša — oglje velja samo 12 fickov.«

»Veš kaj — jaz sem tuji že življenja sit — bom pa kar tu ostal in s tabo umrl.«

»Je že prav — ampak — samo če mi daš polovico tega, kar je oglje veljalo, drugače ne.«

* * *

Ženitovanjski kandidat: Ali slišite, gospod, ta gospodična, ki mi jo tako toplo priporočate ima strašno rdeč nos...

Ženitovanjski posredovalec: Ali vas to ženira? Saj to je vendar koncentrirana sramežljivost.

* * *

Uradni predstojnik: Zdi se mi gospod kancelist, da je v vaši sobi silno mnogo muh.

Kancelist: Da, gospod predstojnik, že celo dopoldne jih štejem, pa ne morem dognati ali jih je stoindedenosemdeset ali stoindvainosemdeset.

* * *

Kaplan Vrban Žvokelj je imel navado, da se je zadaj po glavi praskal. Ko je nastopil novo službo in prvič šel v šolo podučevat veronauk, so ga dečki z veliko radovednostjo ogledovali in zlasti v zadnji klopi mnogo šušljali.

Tedaj pa se je kaplan Vrban Žvokelj energično popraskal zadaj po glavi in kakor besen zakričal »Mir — zadaj«.

Nastala je trenutno tihota iz katere se je čez hipec zaslišal tanek glasek: »Ježeš — gospod katehet imajo uši.«

* * *

— Torej kapilnik je tvoj glas pohvalil? Kaj ti je svetoval, ali opero ali opereto?

— Rekel je, da sem najbolj sposoben za kinematograf.

* * *

S o d n i k : Sodni sluga — položite corpus delicti na mizo.

O b t o ž e n e c : Ne — prosim — tepsti se pa ne pustim.

* * *

— Ali bi ti šel h gledališki predstavi v Ljudski dom?

= Zakaj ne — če bi me ravnateljstvo dobro plačalo.

* * *

— Gospodična, če bi vas jaz zdaj poljubil, kaj bi pa storili?

= Očeta bi poklicala.

— Torej se moram poljubu odpovedati.

= E, veste — oče so v Ameriki.

* * *

Ž e n a : Zakaj si pa ravno svetniku Bržolarju zvišal najemščino od stanovanja, drugim pa ne?

M o ž : Veš, jaz sem pomotoma pri svetniku pozvonil in sem zmoto šele spoznal, ko mi je gospa odprla. No, in ker nisem vedel, kaj bi rekel, sem jim pa najemščino zvišal.

* * *

M a t i: Vidiš, Loric a — tukaj pri tem kostanju sem jaz imela svoj prvi ljubavni sestanek.

L o r i c a: S kom pa, mamica.

M a t i: S tvojim očetom vendar!

L o r i c a: Ah, kaj si kar prvega vzela, ki je prišel?

* * *

— Zakaj se neki šef in blagajnik vedno tako nezaupno gledata in drug na drugega pazita.

— To je vendar naravno! Šef se boji, da bi mu blagajnik ušel z blagajno, blagajnik se pa spet boji, da bi mu šef ušel s kavcijo.

* * *

— Kaj se pa tako kislo držiš, saj ti je šele pred kratkim umrla teta, ki ti je zapustila tisoč kron.

— Ti bi se tudi kislo držal, če bi ti umrla zadnja teta, ki ima kaj denarja.

* * *

— Kako pa kaj milostivi?

= E, kaj — z glavo ima spet sitnosti.

— Zakaj pa ne vprašate kakega zdravnika?

= Ker ji nič ne more pomagati; moji ženi pomaga samo — modistka.

* * *

Fajmošter: Slišite, Gregorač, kako pa to, da vas ne vidim nikdar v cerkvi?

Gregorač: Ker ne maram, da bi bila cerkev prazna.

Fajmošter: Eeeee —?

Gregorač: Tako je pa nič drugače. Če bi jaz hodil v cerkev, bi vsi drugi šli v krčmo — in ker tega nečem, se raje žrtvujem, pa sedim sam v krčmi in podim druge k maši.

* * *

Ječar: Mirko Hudoričič — pripravite se — sodni gospodje vam bodo prišli koj naznanit, da boste jutri zjutraj obešeni.

Miško: Že jutri — po zajutreku?

Ječar: Ne, že ob šestih zjutraj.

Miško: Ob šestih zjutraj — kar na prazen želodec. Jaz tega ne prenesem!

* * *

— Vi ste še zmerom bolni? Veste kaj, vprašajte dr. Obliza. To je znamenit mož! Ta zna deset jezikov.

= Pa vendar ne pojdem k njemu.

— Zakaj ne?

= Ker hočem biti ozdravljen, ne pa na tuje jezike preložen.

* * *

M o ž : Ti brezvestna ženska!
Torej priznaš, da si mi bila nezve-
sta?

Ž e n a : D-a!

M o ž : Kolikokrat?

Ž e n a : Ne-ve-vem!

M o ž : To bi bila pač lahko šte-
la. Pa taka si vedno! Ti — ti —

* * *

Modrijan našega časa: Ne teči
nikdar za kako žensko in nikdar za
vozom električne železnice, zakaj
vedi, da pride vedno čez par minut
druga ženska in drug voz.

* * *

Stara gospodična se vozi po
morju in se naenkrat spomni različ-
nih nesreč ter pokliče hitro kapi-
tana.

— Gospod kapitan — kako je pa
poskrbljeno za varnost na tej ladji.

— Izvrstno gospodična! Zava-
rovali smo jo za trikrat več, kakor je
vredna.

* * *

— Torej, prijatelj, povej: ali se
hočeš res poročiti z gospodično Bu-
taro? In si definitivno odločen?

= Da!

— No, potem stori kar hočeš, a
to ti garantiram: Drugič je ne boš
več vzal.

* * *

Slabotna nervozna gospa je novič poiskala zdravnika in mu potožila, da ponoči nima spanja.

Z r a v n i k : Izpijte čašo mleka in snejte par piškotov predno ležete v posteljo.

G o s p a : Pred tremi meseci ste mi pa rekli, da ne smem nič užiti . . .

Z r a v n i k : Pred tremi meseci, da! Ali od tedaj je medicinska znanost zopet kolosalno napredovala.

* * *

— Gospod doktor, jaz sem se prišel zahvalit za izborno medicino, ki ste mi jo zapisali.

= Me veseli! Torej vam je pomagala!

— Imenitno!

= Koliko steklenic pa ste izpili?

— Jaz nobene. Pregovoril sem pa strica, da je eno izpil in — danes sem že vse njegovo premoženje poddedoval.

* * *

Ž e n i n : Sladka nevesta — krono bi dal, če bi vedel, kaj zdaj misliš.

N e v e s t a : Ah, te misli pač niso vredne cele krone.

Ž e n i n : Povej torej — na kaj si pa mislila?

N e v e s t a : Nate!

* * *

Profesor: Gospod kandidat, povejte nam ali je pasji davek direkten ali indirekten davek.

Kandidat: Indirekten davek.

Profesor: Zakaj?

Kandidat: Zato, ker ga ne plača pes, ampak gospodar.

* * *

Fajmošter Jaka: Škof pa res ni pameten! Liberalce prekolne pri vsaki priliki . . .

Fajmošter Matevž: Blagoslavlja naj jih. Verjemi meni, to bi jim bilo dosti bolj neprijetno, kakor da jih kolne.

* * *

Kuharica dobi domačo gospodično na pošti pri okencu za poste restante pisma.

Gospodična: Ah, lepo vas prosim, nikar ne povejte nič doma.

Kuharica: Kaj še! Če hočete, bom v prihodnje, kadar pojdem po poste restante pisma za gospo mama, še vaša prinesla!

* * *

Kaplan: To bi pa le rad vedel, če alkohol res voljo slabi?

Fajmošter: Larifari! Bolj ko ga žehtam, bolj sem odločen, da ga nikoli ne pustim.

* * *

— Tako debele ženske pa še nisem videl, kakor je farovška kuharica.

— Verjamem! Kadar je bolna, morajo vedno okrajnega zdravnika poklicati, drug ji ni kos.

* * *

— Ali ga vidiš, tistega starca tam-le? Ta me je danes teden za 20.000 K ociganil.

= Ali je mogoče? Kako pa to?

— Zasnubil sem njegovo hčer in on mi je ni dal.

* * *

— Kaj je pa rekel gospod svetnik, ko si zasnubil njegovo najstarejšo hčerko?

— Kaj je rekel! Žal mu je bilo, da ne morem poročiti vse tri njegove hčere.

* * *

Služkinja: Milostiva so rekli, da jih ni doma.

Obiskovalec: In vi recite milostivi, da mene sploh ni bilo tukaj.

* * *

Učitelj: Jakec, ali veš, kako nastane rosa?

Učenec: Zemlja se suče okrog svoje osi in kadar se poti, pa nastane rosa.

* * *

Kmet zagleda v mestu večjo gručo ljudi in vpraša v bližini stoječega postopača, kaj se je zgodilo:

»Nekaj posebnega,« je dejal postopač. »Krava je znesla jajce!«

»A res?« je dejal kmet prijazno. »Iz tega jajca se bo pa zvalil tak osel, kakor ste vi.«

* * *

— Ti, kaj se pa tvoja žena danes tako jezi?

— Zato, ker se je najprej razjezila nad deklo, potem se je jezila name, ker se jaz nisem zaradi deklice jezil in zdaj je sama nase jezna, da se je razjezila zaradi deklice...

* * *

Fajmošter Jaka in njegov mežnar sta se skupaj peljala na železnici. Spotoma je stopila k njima v voz mlada gospa. Ravno tedaj je fajmošter Jaka vzel viržinko iz žepa in jo začel vžigati.

»Gospod župnik« je dejal mežnar, »pa vendar ne boste kadili, ko je gospa v kupeju.«

»Viš ga,« se je začudil fajmošter. »Saj ti vendar sam kadiš!«

»E« je dejal mežnar, »jaz pa smem, saj sem popolnoma neizobražen človek.«

* * *

Učitelj: Pepček — imenuj mi pet zverin ki žive v puščavi.

Pepček: Štirji levi in en tiger.

* * *

— Kje si pa dobil ta prstan?

= Moja ljubica mi ga je dala!

— In ti si ga obdržal? Sram te bodi! Ko sem bil jaz v tvojih letih, nisem nikdar obdržal ženskih daril, ampak sem vse — prodal.

* * *

Mati: Lepo delaš! V nedeljo so te videli z nekim frizerjem, včeraj z nekim pisarjem, danes pa z nekim krojačem...

Hči: Kaj se pa jezite? Saj sem vam že povedala, da me hočejo vzeti.

* * *

Mož: Danes imam tako težko glavo — nič dobro mi ni. Malo pojdem na sveži zrak.

Žena: Pa le pazi, da ne boš zopet vsega denarja zakvartal.

* * *

Turist: Plačati!

Krčmarica: Prosim — kaj pa so imeli?

Turist: Muhe na juhi, muhe v omaki, muhe v špinači in muhe v pivu.

* * *

Katehet je v šoli razlagal otrokom, da sta bila Adam in Eva popolnoma sama na svetu, in je potem poklical Pepčka:

»Povej, Pepček, kaj bi ti storil, če bi bil čisto sam na svetu?«

»K teti bi šel v Moste.«

* * *

K n j i g o v o d j a: Blagor tistim, ki nič nimajo. Teh ne skrbi, kje bi naložili denar, brez skrbi ležejo k počitku, brez skrbi vstajajo ...

R a v n a t e l j: To je lepo povedano — a zakaj zahtevate potem vsake kvatre zvišanje plače?

* * *

Glas iz občinstva:

Na pošti pri Sv. Neži je promet tako narasel, da gospodična ekspeditarica sama že ne more več prečitati vseh dopisnic in razglednic. Nujno je treba, da se tej pošti dodeli še nova moč.

* * *

— Torej, ljubi Emil, zdaj, ko sva zaročena — kako naj pa to razlagava? Kaj, če bi bila dala to v liste?

— Čemu? Povej to par prijateljicam kot največjo tajnost — pa bo čez uro že vedelo celo mesto.

* * *

Gospodar: Ali me je kdo iskal?

Služkinja: Neki gospod je bil tu; ni sicer povedal, kako mu je ime, a mislim, da je vaš dobri znanec.

Gospodar: Po čem pa to sklepaš?

Služkinja: Ko sem mu rekla, da vas ni doma, se je razburil in vpil: Ta hudič zmerom švindla.

* * *

V odlično restavracijo je prišel tujec, se dobro najedel in napil in potem natakarkju razodel, da ne more plačati.

»Če ne plačate,« se je razljutil natakark, »vam slečem suktnjo in hlače.«

»Nikar,« je ravnodušno rekel gost. »Tu imate polno odličnega občinstva, jaz pa nimam na sebi ne srajce, ne spodnjih hlač.

* * *

Gospa: Kaj še vedno nisi pometla...?

Služkinja: Ali — gospa — štiri sobe...?

Gospa: Vzemi časopis in prečitaj poročilo iz Kanade. Tam je vihar v tridesetih minutah pometel dvainsedemdeset hiš, ti pa rabiš za štiri sobe celo dopoldne...

* * *

S o d n i k: Vi ste pač vse svoje dni občevali samo s slabimi ljudmi.

O b s o j e n e c: To je pa res! Od svojega dvanajstega leta občujem samo s policaji, orožniki, sodniki in jetniškimi pazniki.

* * *

Pisateljem se dostikrat primeri, da jim uide izpod peresa kaka nesmiselnost, ki je tudi pri popravljanju ne zapazijo. Iz obširne zbirke takih budalosti naj navedemo nekaj izgledov. V nekem francoskem romanu je čitati: »Z eno roko je božala njegove črne kodre, z drugo je pa rekla...« — V nekem drugem spisu je zapisano: »Bil je 70 let star, izgledal je pa, kakor da je še enkrat tako star.« — Neki odlični zgodovinar je zapisal: »Dvakrat je bil težko ranjen, enkrat na nogi, enkrat pri Waterloo.« — In drugič je istemu zgodovinarju ušel naslednji stavek: »Brabantski žrebec je za Belgijo tista kura, ki zlata jajca leže.«

* * *

H č i: Mamica, povej no, ali si tudi koketirala, ko si bila mlada.

M a t i: Seve, tudi.

H č i: Ali si bila ti tudi kaj kaznovana?

M a t i: Papa je moj mož postal.

* * *

Fajmošter Matevž: Italijani so imeli v bitki pri Tobruku 70 mrtvih in 200 ranjenih.

Fajmošter Jaka: Čemu pa jemljejo mrtve in ranjene seboj v bitko?

* * *

— Ali so nove goldin - ure dobre?

— Teh ti ne morem priporočiti. Lani sem eno kupil. Tri dni je dobro kazala, četrti dan sem jo pa že moral poslati v zastavljalnico.

* * *

14letna Minka: Ali imaš ti tudi že ljubčka?

14letna Fanika: A ja — saj me že mama dosti klofutajo.

* * *

Mož: Torej, ljuba žena, jaz sem gospodu župniku povedal, kar je rekel zdravnik, da namreč ne smeš otroka sama dojeti. Prečastiti gospod župnik so dovolili, da najameš dojiljo.

Žena: Naj se torej zgodi, kakor so gospod župnik rekli. A to ti povem: Naša hiša je katoliška in jaz vzamem za dojiljo samo pošteno katoliško žensko, ne pa kakšne take, ki ima že otroka.

* * *

Čevljar: Kaj je pa rekel gospod praktikant, ko si prišel po denar za čevlje?

Vajenec: Rekel je, da še nogovic ni plačal in da torej za čevlje ne more nič dati, ker plačuje vse po vrsti.

* * *

Minka: Na kresnem večeru sem govorila s »ta lepim Joškom«. Veš, kaj je rekel? dejal je: meni se zdi, da je gospodična Ninka najbolj vredna ljubezni v celi Ljubljani.

Ninka: Ah — ali je res?! Kaj praviš, ali ga naj povabim na izlet?

Minka: Nikar, potem se mu ne bo nič več zdelo...

* * *

— Vam se je pa zelo na dobro obrnilo. Pred nekaj meseci vam je že hudo predlo.

— Strašno! Pred konkurzom sem bil. Popolnoma sem že obupal. A takrat je prišla sreča v mojo hišo. Moj brat se je obesil, moja sestra je utonila, moja teto je povozila električna železnica in bratranec je mojega bogatega strica umoril in potem samega sebe ustrelil — tako sem jaz vse podedoval in živim zdaj srečno in v miru.

* * *

Čevljar: Kaj — čevljev še vedno ne morete plačati? Že celo leto ste mi jih dolžni! Čevljev ne plačate — obleko pa imate vsak mesec novo.

Dolžnik: Pomirite se, vrli davkoplačevalec, obleke tudi niso plačane.

* * *

Kaplan Miha Jeternik se je v železniškem kupeju seznanil s potujočim ptujcem in po daljšem pogovoru čutil potrebo, da se mu predstavi.

»Dovolite — moje ime je Mihael Jeternik.«

»Me veseli! Meni je ime Zmierombovsky.«

»Kajpak, kajpak — če vam je Bovsky ime, potem ste seveda zmerom Bovsky.«

* * *

Fajmošter Matevž: Čuvaj se tobaka, meni verjemi, Jaka, tobak je škodljiv. Kdor kadi, umrje zgodaj.

Fajmošter Jaka: Mejš, zdaj pa ne vem, pri čem da sem. Moj oče so kadili za tri Turke, pa so postali 93 let stari, moj brat pa ni nikoli kadil, pa je tri tedne po rojstvu umrl?

* * *

— Komu pa pišeš, Anka? Ah — doktorju Srakarju. Te... te... te.

= O, ni nič več te... te... te...

— Zakaj si pa potem na zavitek zapisala »v lastne roke.«

= Zato, da bo njegova žena pis-mo odprla.

* * *

Mlad kristijanski potnik, ki je na svojem prvem potovanju, se se-stane na vlaku s starim židovskim potnikom, a razgovor se ne more prav razviti, ker je mladi potnik ne-kam potr.

— Kaj se vam je zgodilo, da ste tako klavrni, je vprašal stari potnik.

= Trgovec Špinačar v Zeleni jami me je razžalil.

— Lejte no! Razžalil vas je. Jaz sem star potnik in sem že marsikaj doživel; zmerjan sem že bil, ven sem bil vržen, celo brce sem že dobil, a razžalil me ni še nihče.

* * *

— Moj mož je surov, gospod sodnik. Strašno je surov. Ž njim ne morem več živeti. Pomislite — sno-či mi je lase izruval.

= Strašno! To vas je pač hudo bolelo.

— Bolelo nič, ker — no, ker imam umetne lase...

* * *

K r o j a č: Že štiri leta ste mi dolžni obleko...

D o l ž n i k: Slišite, gospod krojač, zdaj mi je pa tega dovolj. Že štiri leta vam vedno in vedno obetam, da vas bom plačal .. če me ne boste nehali nadlegovati z opomini, vam kratkomalo sploh ne bom nič več obljubil.

* * *

— Slišal sem, da imajo zdaj v bolnici človeka, ki ima srce na desni strani.

= Prava reč! Jaz sem poznal fajmoštra, ki je imel zadnjico spre-daj.

* * *

M o ž: Če bom umrl — ali se boš ti zopet poročila.

Ž e n a: Ne! Kdo bo pa vzel staro žensko. Ti bi bil moral pred desetimi leti umreti...

* * *

— Ti, ali je res, da se tvoja hči poroči s trgovcem Smukom? Ti in Smuk sta vendar smrtna sovražnika.

— Sva ja smrtna sovražnika in ravno zato mi je prav, da se poroči z mojo hčerjo. Hudič bo dobil mojo ženo za taščo in bo potlej šele spoznal, kaj je pekel.

* * *

— Ali je res, da dobi vaša armada poseben regiment zrakoplovcev?

= Da!

— Saperment — torej bomo imeli tudi zrakoplovske veterajnarje!

* * *

Tik ceste stoji v klerikalni vasi pokopališče in na pokopališki zid se nabijajo tudi razglasi glede ceste.

Nad pokopališkimi vratmi je zapisano: Meja med tem in onim svetom.

Na zidu je pribito: Zaprta zaradi kuge na gobcih in parkljih.

* * *

G o s p a A: Gospa, jaz imam jako dobre številke — to pot zadenem gotovo. Ali želite kaj zraven dati?

G o s p a B.: Dvajset vinarjev dam zraven.

G o s p a A. zadene v loteriji ambo.

G o s p a A.: Zadela sem ambo! Pomislite! Ampak vašo dvajsetico sem čisto pozabila zraven dati.

G o s p a B.: A slišite — saj ste vendar dvajsetico od mene vzeli.

G o s p a A.: Seveda sem jo vzela — a spravila sem jo posebe in nanjo čisto pozabila. Tu jo imate nazaj!

* * *

G o s p a: Že tri tedne imam papigo, ki ste mi jo prodali za drag denar, a še nobene besede ni izpregovorila. Ja, slišite, kaj pa to pomeni.

P r o d a j a l e c p t i č e v: Ja, milostiva — ta papiga je jako ponosna. Ta ve, da še ni plačana, a na kredit vam ne govori in ne govori.

* * *

P r v i k m e t: Našega fajmoštra pa kar ni iz državnega zbora domov.

D r u g i k m e t: Ali si že kdaj videl kravo, ki je sama nehala se pasti?

* * *

— Zlata moja ljubica — jutri je nedelja —kam pojdeva.

— S teboj grem tudi na konec sveta, naj bo v Šiško ali pa na Ježico.

* * *

K a t e h e t: No, Pepček, ti si bil tudi na majnikovem izletu. Kako je pa bilo?

P e p č e k: Oh, tako lušno, da bolj ne more biti. Mamo je čebela pičila v nos, da je postal debel kakor kumara; moja sestra se je z belo obleko vsedla na frišnopleskano klop in se vsa zamazala, gospod učitelj so si pa roko izpahnili.

* * *

V nekem internatu so imeli gojenko, ki je vedno puščala vrata za seboj odprta.

Učiteljica: Če boš še kdaj pustila vrata za seboj odprta, boš vsakikrat plačala štiri vinarje kazni.

Gojenka: Tu imate dve kroni in si kar v naprej petdesetkrat vračunajte.

— * * *

V sobi salonskega orkestra so imeli vajo, ko se je naenkrat na vratih prikazal policaj.

Kapelnik: Kaj pa želite?

Policaj: Dva gospoda sta mi naznanila, da vi tu nekega Dvořaka in nekega Wagnerja prav neusmiljeno trpinčite...

* * *

Zdravnik: Toliko spijete na dan. Za božjo voljo, gospod župnik, kje ste se pa naučili tako pijančevati.

Župnik: V oštariji.

* * *

— Kaj — pet let si že omožena, a ti poljubljaš še vedno svojega moža, kadar pride domov?

— Seveda — saj ga moram vendar kontrolirati, če ni bil v krčmi.

* * *

Ž e n a: Ti govori kar hočeš!
Meni pravi moj notranji glas...

M o ž: Jezas, Jezas, Jezas, zdaj
ima pa še notranji glas...

* * *

S p r e v o d n i k: Gospod žup-
nik — nikar se ne obešajte tako da-
leč iz okna.

Ž u p n i k: Kaj pa vam mar?

S p r e v o d n i k: Seveda mi je
mar, saj bi lahko s svojo glavo še tu-
nel poškodovali.

